காதலெனும் வானவில்

இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

1

இன்று...

“இந்துமதி... இந்துமதி... இந்துமதி...”

மூன்று முறை அந்த அழகிய பெயரை கோர்ட்டு ‘டவாலி’ உச்சரித்து முடிக்கவும், தேக்கு மர சதுரக் கூண்டுக்குள் அப்பெயருக்குரியவள் ஏறி

நின்றாள்.

இருபத்தைந்து வயது தேகம். கவிழ்ந்த தலை. நெகிழ்ந்த கூந்தலின் இடையே மீறிய வளர்ச்சி! சேலை உடுத்தி இருக்கும் பாங்கில் நிகழ்கால நளினத்தின் ஒட்டுமொத்த குத்தகை தெரிந்தது.

"நீங்கதான் இந்துமதியா?"

– நீதிபதியின் கேள்வி முன் அவளது குனிந்த தலை நிமிர்கிறது. லேசான இட–வலமான முக அசைவு. பார்வையாளர் வரிசையில் ஒரு சின்ன துழாவல்...

அதில் அவன் அகப்பட்டான்.

சிறுத்தை போல் தெரிகிறது அவன் முகம்.

"உங்க பேர் என்னன்னு கோர்ட்டார் கேக்கறாரு... சொல்லுங்கம்மா!"

–அரசாங்க வக்கீல் அவளது கவனத்தை இழுக்கிறார்.

"ம்... எம் பேரா... இந்து! எஸ்.இந்துமதி! இல்லை..., இல்லை நான் ஜி.இந்துமதி. கோவிந்தராஜன் மகள்!"

அவளது சின்ன திணறலில் திருக்குறள் போல நிறைய சங்கதி.

நீதிபதி துல்லியமாக அதை உணறுகிறார்.

"நீங்க எஸ்.இந்துமதியா, இல்ல... ஜி.இந்துமதியாங்கறது வேற விஷயம். இந்துமதிதானாங்கறது முதல் விஷயம்."

"ஆமாம்."

"உங்க கணவர் உங்களைக் கொல்ல முயன்றதா போலீஸ்ல புகார் செய்திருக்கீங்க. இந்த வழக்குல அதுக்கு ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா?"

"பக்கத்து வீட்டு பார்வதியம்மா இருக்காங்க... அவங்களைக் கேளுங்க..."

அவளின் பதிலைத் தொடர்ந்து பார்வதியம்மா அழைக்கப்படுகிறாள்.

சதுரக் கூண்டில், வெற்றிலைக் குதப்பலான வாயைத் திறந்தாள்.

"இந்துமதியை அவ புருஷன் சந்தோஷ்குமார் மாடியில் இருந்து கீழே தள்ளிவிட்டு கொல்லப் பார்த்தாரு. நான் துணி காயப் போட, என் வீட்டு மாடிக்கு வந்தப்போ இதைப் பார்த்துட்டேன். என்னைப் பார்த்ததும், அவளை தள்ளிவிடறதை விட்டுட்டு அடிக்க

ஆரம்பிச்சுட்டாரு..."

அவள் சாட்சியம் பெரிய அளவில் நீதிபதியால் குறித்துக்கொள்ளப்பட்டது.

"பார்வதியம்மாள் பொய் சொல்றாங்க. நான் என் மனைவியை அடிச்சது உண்மை. ஆனா, கொல்ல நினைக்கலை– மாடியில் இருந்து தள்ளிவிடவும் முயற்சிக்கலை..."

கூட்டத்தில் இருந்து திடீரென்று எழுந்து ஆக்ரோஷமாக கத்த ஆரம்பித்தான் சந்தோஷ் என்னும் அவளது கணவன்.

கோர்ட்டில் லேசான சலனம்.

"உங்களுக்கு அழைப்பு வரும்போது, கூண்டுல ஏறிப் பேசினால் போதும். இப்படித் கத்தக்கூடாது..."

– நீதிபதி எச்சரிக்கிறார்.

அதைக் கேட்டு ஆசுவாசப்படுகிறான். தனது தலைமுடியின் பின் நீட்டத்தை விரல்களால் கோதிக் கொள்கிறான். எல்லோரும் அவனையே பார்க்கிறார்கள். 'பேண்ட், சர்ட், காதில் வளையம், 'பங்க் ஸ்டைல்' சிகை அலங்காரம் என்று நியூயார்க் நகரத்து 'ஜிப்சி' கறுப்பர்களைப் போல் தோற்றம் தருகிறான்.

முகத்தில் ஒரு வகை கடூரம். அந்த மூக்கையும், கண்ணையும் அப்படியே பிடுங்கி ஒரு புலிக்கு வைத்தால் வித்தியாசமே தெரியாது என்னும்படியான ஒரு விதமான முகம். எல்லோருக்கும் வெறுப்பாகப் போகிறது.

"இந்த முகரக் கட்டையை அந்த பொண்ணு காதலிச்சு கல்யாணம் பண்ணியிருக்கான்னா நம்புவீங்களா?"

– ஒருவர் இன்னொருவரிடம் கேட்டார். அவர் முகத்தில் பேயிடம் அடிபட்ட மாதிரி ஒரு மாற்றம்.

"பார்த்து பார்த்து செய்யற பல கல்யாணங்களே இந்தக் காலத்துல உருப்படறதில்லை. இதுல காதல் திருமணமெல்லாம் பண்ணினா இப்படித்தான்."

இப்பொழுது... சந்தோஷ்குமார் என்னும் அவன் அழைக்கப்பட்டான். அவனை கைது செய்து, வழக்குப் பதிவு செய்த துணை ஆய்வாளர் சுறுசுறுப்பாகிறார்.

அவன் சார்பில் வாதாட வந்திருக்கும் வக்கீல் வாதிராஜ் தன் கறுப்பு 'கோட்'டை நெகிழ்த்தி விட்டுக்கொள்கிறார். அவன் சதுரக்

கூண்டில் ஏறி நின்றான்.

'சண்டாளன், இவன் நூறு கொலைகூட செய்வான்' என்று எளிதில் யாரும் நம்பும்படியான தோற்றம். நீதிபதிக்குள்ளும் அதே கருத்து ஆழ்மனதில் இருக்கத்தான் செய்தது.

"நான்தான் சந்தோஷ்குமார். பேசறது, பேசப் போறதெல்லாம் சத்தியம். இந்து என் மனைவி, உயிர் மனைவி. எங்களது காதல் கல்யாணம். எங்களுக்குள் நிறைய கருத்து வேறுபாடு உண்டு. அது சில நேரம் பெரிசா கைகலப்பாகறது உண்டு.

எனக்கு கொலை பண்ற எண்ணமெல்லாம் கிடையாது. நான் ஒரு 'ஜெண்டில்மேன்'. கொலை எல்லாம் பண்ணமாட்டேன். எனக்கு அதெல்லாம் பண்ணத் தெரியாது."

– அவன் பேசப் பேச, நீதிபதி வியப்போடு அதை கேட்டுக்கொண்டார்.

"ஒரு நாள் என் வீட்டுக்கு வந்த மாமனார், சும்மா இல்லாம எங்க சண்டையைப் பார்த்துப் பயந்து போய்தான், போலீஸ் 'கேஸ்'னு இழுத்து என்னை இப்படி அவமானப்படுத்த நினைக்கிறார். பாவம் இந்து! அவளுக்கு இதுல எல்லாம் நிச்சயம் உடன்பாடு கிடையாது."

சந்தோஷின் பேச்சைத் தொடர்ந்து நீதிபதியின் பார்வை இந்துமதியின் பக்கம் உடனே திரும்பியது.

அவள் தலை குனிந்து மவுனம் சாதிக்கிறாள்.

'அவன் சொல்வது நிஜமோ?'

– எல்லோரும் இந்துவைப் பார்த்து, அந்த கருத்தை வளர்த்துக்கொள்ளும் முன் அவளது வக்கீல் குறுக்கிட்டார்.

"'யுவர் ஆனர்...' மிஸ்டர் சந்தோஷ் ரொம்ப சாமர்த்தியமா பேசறதா நினைச்சு தங்களுக்குள்ளே இருக்கற கருத்து வேற்றுமையையும், அடிதடி சண்டையையும் கோர்ட்டு முன்னே ஒத்துக்கிட்டார். அவர் கொல்ல முயற்சி செய்தாருங்கறதுக்கு சாட்சியமும் நிரூபணமாயிடுச்சு. இத்தனைக்கும் பிறகு தன் செய்கைகளால இந்துங்கற அவர் மனைவி பாதிக்கப்படலைன்னு அவர் சொல்றது அபத்தம்.

மிஸ்டர் சந்தோஷ்குமார் ஒரு 'சாடிஸ்ட்'. ஆண் வர்க்கத்தோட மோசமான பிரதிநிதி. பெண் விடுதலை, பெண் சுதந்திரம் எல்லாம் பெரிதாக பேசப்பட்டு– செயல்படுத்தப்படும் இந்தக் காலக்கட்டத்தில் இவர் மாதிரி நபர்கள் பெண் இனத்துக்கே விரோதி.

இவர்களை கடுமையா தண்டிச்சாத்தான் மற்றவர்களுக்கு அது ஒரு பாடமா– முன்னுதாரணமா இருக்கும். அத்தோட இப்பவே இந்துவுக்கும், மிஸ்டர் சந்தோஷ்குமாருக்கும் விவாகரத்துக்கான உத்தரவையும் விசேஷமான முறையில் வழங்கும்படி பணிவோடு கேட்டுக்கறேன்."

வக்கீலின் வாதத்தைக் கேட்ட நீதிபதியின் முகத்தில் தீர்க்கமான எண்ண ரேகைகள். நெடிய சிந்தனை. பின்னர் அழுத்தமான ஒரு பேச்சின் ஆரம்பம்.

"மிஸ்டர் சந்தோஷ்குமார் தன் வாயாலேயே அடிதடி சண்டை, கருத்து வேறுபாடுகளை ஒப்புக்கொண்டதன் வாயிலாக ஒரு புனிதமான தாம்பத்தியம் தங்கள் வரையில் புனிதமில்லாமல் இருந்ததை ஒத்துக்கிட்டிருக்கார். அவர் கொலை செய்ய முயன்றதும் நிரூபணமாயிருக்கு. சந்தோஷ்குமாரின் செயல்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட வேண்டியவை. எந்த ஒரு கருத்து வேற்றுமையிலும் வன்முறை தலை எடுக்கக்கூடாது. அதை அனுமதிக்க முடியாது.

காதலிச்சு திருமணம் செய்துகொண்ட சந்தோஷ்குமார் இப்படி நடந்துகொண்டது காதலுக்கு– கல்யாணத்துக்கு– புனிதமான ஆண், பெண் நட்புறவுக்கு... ஏன், எல்லாத்துக்குமே கேவலம்.

அவருடைய குற்றங்களை வகைப்படுத்திப் பார்த்து அவருக்கு ஆறு மாத கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனை விதிக்கிறேன்.

முறைப்படி வழக்கு தொடர்ந்து இவர்கள் தங்கள் விவாகரத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ளட்டும். இங்கேயே இப்பவே இவர்களுக்கு விவாகரத்து வழங்க சட்டத்தில் இடமில்லை.

சந்தோஷ், சிறைவாசத்துக்கு பிறகாவது திருந்தி மனைவியோடு மகிழ்ச்சியா வாழணும். அதைத்தான் இந்த நீதிமன்றம் விரும்புகிறது"

– நீதிபதி தனது உரையை சுருக்கமாக முடித்துக்கொண்டார்.

"ஆறு மாசமா... எனக்கா? ரொம்ப நல்லா இருக்கு. யோவ் நீதிபதி, நீ பொழைச்சிக்குவே... பொம்பளைங்களுக்கு ஜால்ரா போட்டே நீ பொழைச்சிக்குவே..."

சற்று உரக்கவே பேசியபடி, போலீசாருடன் நடக்க ஆரம்பித்தான் சந்தோஷ். முகத்தில் கோபச் சிவப்பு.

திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி நடக்கிறான்... ஒரு சோகப் பதுமையாகத் தெரிந்த இந்துவை வெறித்து வெறித்துப்

பார்த்தபடி...

அவனை கலங்கிய கண்களுடன் பார்த்தாள் இந்து.

"இவனுக்காக ஏம்மா இன்னும் அழுதுகிட்டு...? முதல்ல விவாகரத்துக்கு வழக்கு போடுங்க. எண்ணி முந்நூத்தி அறுபத்தி அஞ்சு நாள்ல இந்த காட்டானை கழட்டி விட்டுட்டு மறுவேலை பார்ப்போம்"

– பக்கத்தில் நிற்கும் அவளது வக்கீல் தேற்றப் பார்த்தார்.

இந்துவிடம் பதிலே இல்லை. மவுனம்... மவுனம்... அதுதானே இந்தியப் பெண்களின் அர்த்தபுஷ்டியுள்ள பாஷை!

இந்துவின் இந்த மவுனம் சோக மவுனமா... இல்லை, வக்கீலின் கருத்துக்கு இழைந்து கொடுக்கும் அர்த்தபுஷ்டியுள்ள மவுனமா? புரியவில்லை!

ஆனால், ஒருவனுக்கு மட்டும் அது மிக நன்றாக புரிந்தது.

கோர்ட்டுக்கு வெளியே பூவரச மர நிழலில் தேய்ந்த சோப்புத் துண்டு போன்ற தாடியோடு 'பைஜாமா– ஜிப்பா'வில் நிற்கும் அவன் மட்டும் இந்துவை ஒரு புரிந்த பார்வை பார்த்தான்.

அவள், அவனைக் கடந்து சென்றபோது அழைத்தான்.

"இந்து..."

நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தவளுக்கு கண்ணில் முள் குத்தின மாதிரி இருந்தது.

'இவன் பாலு... பாலு...'

2

அன்று...

'காதல் என்பது கங்கையல்ல...
கங்கையும் இன்று புனிதமல்ல!
காதல் என்பது காட்டாறு...
கனிந்த மனதைக் கொத்தும் வல்லூறு'

–கல்லூரி ஆண்டு மலரில் பாலச்சந்திரன் என்னும் எம்.எஸ்சி.

இறுதியாண்டு மாணவரால் எழுதப்பட்டிருக்கும் அந்த கவிதையின் மேலேயே இந்துவின் பார்வை நிலைகுத்தியிருந்தது. பக்கத்தில் அவள் தோழி சச்சு என்னும் சரஸ்வதி.

"சச்சு, யாருடி இந்த பாலு?"

"எம்.எஸ்சி. வேதியியல் மாணவர். நீகூட பார்த்திருப்பியே, அமிதாப் மாதிரி நல்ல உயரம்டி..."

"இந்த காலேஜ்ல அமிதாப், தர்மேந்திராக்களுக்கா பஞ்சம்? சரியா சொல்லுடி..."

"சரியா சொல்லணும்னா இந்த அமிதாப் ஒரு சரியான ஜிப்பா பைத்தியம். அடிக்கடி ஜிப்பாவோட கல்லூரிக்கு வர்ற ஒரே ஆளு. விஞ்ஞானி போன்ற தாடி, இவனோட இன்னொரு சிறப்பு."

"ஆங்... ஞாபகத்துக்கு வந்துடிச்சு. ஆமா, இவருக்கு காதல்னா ஆகாதோ?"

"காதல் மட்டுமில்லைடி... காதலிக்கிறவங்களையே பிடிக்காது."

"என்ன காரணம்?"

"யாருக்கு தெரியும். ஆனா, அவன் ஒரு வித்தியாசமான ரகம். அதுமட்டும் தெரியும்?"

"இந்த மாதிரி ஆட்களோடுதாண்டி நாம பழகணும்."

"உனக்கு ஏண்டி இப்படி விபரீத ஆசையெல்லாம்?"

"விபரீத ஆசையெல்லாம் இல்லை. எந்த ஆம்பளையைப் பாரு, பார்வையிலேயே நம்மளை கற்பழிச்சிடறாங்க. வாழ்ந்து முடிச்ச கிழவன்கூட நாக்கை சப்பி ஜொள்ளு விடறான். அவ்வளவு மோசமான காலத்துல இப்படிக்கூட ஒரு ஆளுன்னா... அவசியம் அவனைச் சந்திக்கணும் சச்சு."

அதன்படியே சந்தித்தார்கள். ஒரு மதில் சுவர் ஓரமாக அவன் புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்த ஐந்து மணி மாலைப் பொழுதில்...

"ஹலோ..."

இந்துவின் வசீகரமான அழைப்பில் பாலச்சந்திரன் என்னும் பாலுவிடம் நிமிர்வு.

"நான் இந்து. பி.எஸ்சி. விலங்கியல் இறுதியாண்டு. இவ என் தோழி சச்சுங்கற சரஸ்வதி. இவளும் என் 'செட்'தான்."

அவன் இணக்கமாக அதை அங்கீகரித்தபடி மில்லி கிராமில்

சிரித்து, என்ன விஷயம் என்கிற கேள்வியை புருவக் கூட்டில் ஏற்றினான். 'உன்னை எனக்கும், என் மனதுக்கும் நெடுநாளாக தெரியுமே!' என்கிற உணர்வையும் கண்ணில் பரப்பினான்.

"உங்க கவிதையை ஆண்டு மலர்ல பார்த்தேன். வித்தியாசமா இருந்தது. அதான் பாராட்டலாம்னு வந்தேன்."

அவளின் பாராட்டை அளவாக ஏற்றபடி, "நன்றி" என்றான்.

சில விநாடி அவளை ஊன்றியவன், திரும்பவும் புத்தகத்துக்குள் புகுந்து வாக்கியங்களை வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

"என்ன சார்... வாயைத் திறந்து, வேற எதுவுமே பேசமாட்டீங்களா?"

இந்து விடுவதாகத் தெரிவில்லை.

"பேச என்ன இருக்கு?"

"என்ன இல்லை? நீங்க கவிஞர். நான் ரசிகை. ஒண்ணு உணர்வு; இன்னொண்ணு ரசனை. இரண்டும் சேர்ந்தா அதுதானே சரியான கலவை?"

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க...? "

– பாலு அதிர்ந்து போய் கேட்டான்.

"ஒண்ணுமில்லை... நீங்க பதற்றம் ஆகாதீங்க. 'இரண்டும் சேர்ந்தா'ன்னு சொன்ன உடனேயே நானும், நீங்களும் சேருவதுங்கற அர்த்தம் கிடையாது. நம்ம புத்தி ஜீவித்தனத்தோட சேர்க்கையைச் சொன்னேன்."

"நம்ம புத்தி ஜீவித்தனம் ஒண்ணா சேர்ந்து யாருக்கு என்ன ஆகணும்? பயிர் தழைச்சிடப் போவுதா?"

பாலுவின் அந்த கேள்வி முன் இந்துவுக்குள் கோபத்தாழிப்பு.

சச்சு முனங்கினாள்.

"ஏய்! இது ஆம்பளையே இல்லைடி..."– என்றாள் காதோரமாக.

அது அவன் காதிலும் விழுந்தது. காது விடைத்து– கண் சிவந்து– உடம்பு நடுங்கும் கோபமாக உடனேயே உருமாறியவன்,

"ஏய், என்ன சொன்னே?" என்றபடி சீற ஆரம்பித்தான்.

"சுரைக்காய்க்கு உப்பு இல்லை. சுண்டெலிக்கு வால் இல்லைன்னு சொன்னேன்" என்றாள் சச்சுவும் விடாமல்.

"நீங்க நல்ல எண்ணத்தோட என்னைப் பார்க்க வந்ததா

தெரியலை."

அவன் 'பேசியதுபோதும்' என்று நினைத்தபடி, அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.

"நில்லுங்க சார்... ஏன் ஓடுறீங்க? நான் என்ன தப்பா கேட்டுட்டேன்? பொம்பளைங்களைக் கண்டு பயப்படுறீங்களே...?"

– இந்து வளைத்துப் பிடித்தாள்.

" மன்னிக்கனும்... நான் உங்கக்கூட பேச விரும்பலை."

"அதான் ஏன்?"

"வெட்டிப் பேச்சு எனக்குப் பிடிக்காது."

"எது வெட்டிப் பேச்சு?"

"நீங்க இப்ப பேசறதுதான்."

"உங்க கவிதை மட்டும் ரொம்ப உருப்படியோ?"

"அதுல என்ன சந்தேகம்?"

"அது என்ன சார்... காதல்னா அப்படி ஒரு இளப்பம்?"

"காமம்தான் இப்ப காதல். என்னால காமத்தை நேசிக்க முடியாது."

"காமம், நேசிக்கிற விஷயம் கிடையாது சார். நமக்குள்ள எரியற நெருப்பு. கட்டுப்படுத்த வேண்டிய விஷயம், அது..."

"நெருப்பு, பருப்புன்னு கதையடிக்காதீங்க. எனக்கு அப்படி எந்த நெருப்பும் இல்லை..."

"அப்படின்னா சச்சு சொன்னது சரிதான். நீங்க நிஜமான ஆம்பளை இல்லைதான்."

"இருந்துட்டுப் போறேன். நீங்க போகலாம்."

–அவன் பேசிவிட்டு நடையைக் கட்ட.... இந்துவும், சச்சுவும் தலை மேல் கைவைத்துக்கொண்டார்கள்.

"சச்சு, இந்த ஆளு சரியான பிஸ்கோத்துடி..." –என்றாள் இந்து, சலிப்போடு.

அப்போது எங்கிருந்தோ நாலு பேர் கூட்டாக சிரிக்கும் சப்தம்.

சற்று தள்ளி பணக்கார வளர்ச்சியில் பன்னீர்மரம். மரக்கிளையில்கூட மஞ்சள் கழுத்துக் குருவிகள். கீழே கல்லூரியின் வாலிப வட்டம். அங்கிருந்துதான் சிரிப்புச் சப்தம்.

அதில் இருந்து ஒருவன் நழுவி வந்து இந்து எதிரே தைரியமாக

நிமிர்ந்து, "பேசத் துடிக்கற எங்களைக் கண்டுக்கவே மாட்டீங்க. இப்படி எவனாவது அம்மாஞ்சி சிக்கினா அவனைப் போட்டு குடைவீங்க. உங்க எண்ணமே புரியலையேடி எங்களுக்கு" என்றான்.

இந்து அவனை முறைத்தாள்.

"ரொம்ப முறைக்காதே... உனக்கு சின்ன கண்ணுதான் அழகு. அது முட்டைக் கண் ஆயிடப்போகுது" என்றான்.

சச்சுவுக்கோ பெரிய மார்பு. அது மேலும் கீழுமாக ஒரு ஆடு ஆடி அவனை வெறித்தது.

"என்னம்மா சச்சு, கழுத்துக்கு கீழே இப்படி வளர்ந்துருக்கே... அதுக்குன்னே தனியா எதையாவது சாப்பிடுவியோ?"– அவனது சீண்டல் அவர்களை படுகாயப்படுத்திவிட்டது.

அப்போது யாரோ அவனுடைய தோளைத் தட்டி திருப்பவும், அவன் முகம் அஷ்டகோணல் ஆனது.

"தலைவரே, நீங்களா... ஸாரி தலைவரே! ஸாரி! வெரி ஸாரி..." என்றான்.

"வெரி ஸாரியெல்லாம் அப்பறம். முதல்ல இவங்ககிட்ட மன்னிப்பு கேளு."

"சரிங்க தலைவரே...! மன்னிச்சிடு சச்சு..."– பேசிவிட்டு அவன் அரண்டு ஓட, அவர்களைக் கண்டித்து துரத்திய நபரின் முகத்தில் அசத்தலான புன்னகை.

"நான் சந்தோஷ்குமார். எம்.எஸ்சி. வேதியல் " – அவனது நைச்சியமான அறிமுகத்தில் இந்து குளிர்ந்து போனாள்.

அவன் தொடர்ந்து பேசினான்:

"உண்மையாகவே கல்லூரி மாணவர்கள் எல்லாம் ரொம்ப நல்லவங்க. ஒழுங்கா வந்து போய்கிட்டு இருந்தவங்கதான். நம்ம அரசியல்வாதிகளும், சினிமாக்காரங்களும்தான் இவங்களை இப்படி ஆக்கிட்டாங்க. எந்த சினிமாவிலயாவது கல்லூரி மாணவர்களை ஒழுங்கா காண்பிச்சிருக்காங்களா? காதல், கலாட்டான்னு அவங்க திரியறதா கதை பண்ணிப் பண்ணி, மாணவர்களும் அதை அப்படியே காப்பி அடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க! நீங்க இதையெல்லாம் விளையாட்டாக எடுத்துக்குங்க..." என்றான் மிக சாந்தமாக.

அவனது அந்த பக்குவமான பேச்சு, இருவருக்கும் மிக பிடித்தது. அவனைக் கனிவுடன் பார்த்தார்கள்.

"அப்ப நான் வரேன்..." என்றபடி கிளம்பினான்.

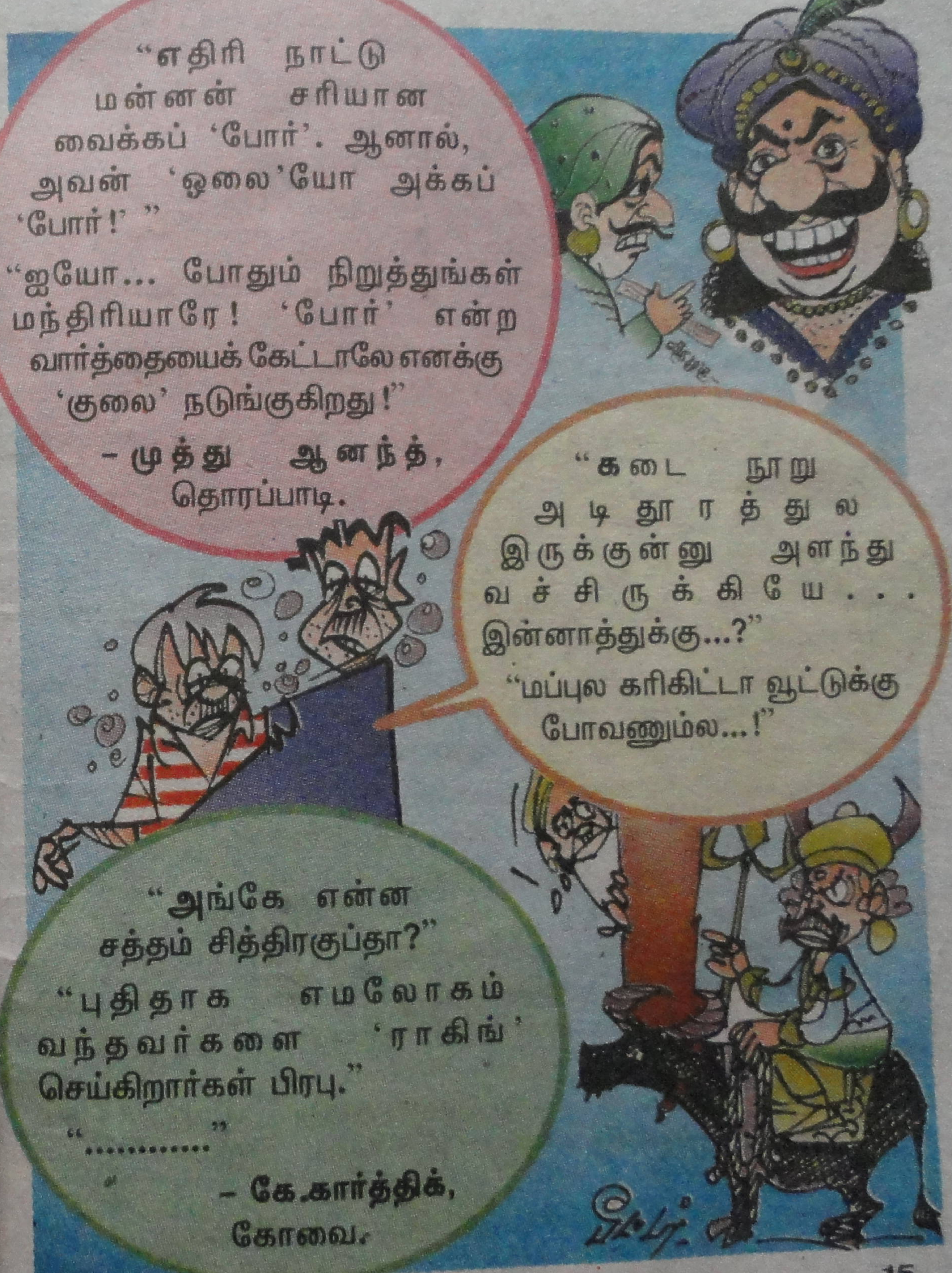

இந்துவும், சச்சுவும் வாய் பேச முடியாத மனக் கிளர்ச்சியில் இருந்தார்கள்.

“இந்து... நம்ம கல்லூரியிலகூட இப்படியொரு ‘பர்சனாலிடி’யுள்ள ஆளாடி?”

சச்சு வாய் பிளந்தாள்.

“ரொம்பவே சுவாரசியமான மனிதர்தான்...” என்றாள் இந்து.

–இருவரும் மெல்ல பேசியபடி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“நம்ம கல்லூரி ஒரு சரியான மிருகக்காட்சிசாலை சச்சு. இங்கதான் எத்தனை விதமான மிருகங்கள்... இவர்களிடையே சில மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள்”– வியந்தாள்.

அப்போது அங்கே தட்டுப்பட்டான் பாலு. புத்தக வாசிப்புக்கு நடுவே ஒரு முறை முறைத்தான்.

“‘ஹலோ ஜென்டில்மேன்...’” என்று இந்து அவனை வம்பாக சீண்டிவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினாள்.

பன்னீர் மர நிழலில் குதூகலமாக அந்த நண்பர்கள் வட்டத்தில் இப்போது சந்தோஷ்குமார்.

“பிள்ளையார் சுழி நல்ல பலமாக விழுந்துடுச்சு மச்சிகளா? எண்ணி நாப்பத்தெட்டு நாள்ல அவளை கன்னி கழிச்சு காட்டலேன்னா நான் சந்தோஷ்குமார் கிடையாது...” என்றான் அவன்.

“அது என்ன நாப்பத்தெட்டு நாள்...?”

“விரதம் இருக்கறவங்க நாப்பத்தெட்டு நாள்தானே இருக்காங்க...? எனக்கும் இந்துவை அனுபவிக்கணுங்கற ஆசை ஒரு விரதம் மாதிரிதான்.”

சந்தோஷை எல்லோரும் ஏக்கமாகப் பார்த்தார்கள்.

“உனக்கென்னப்பா... தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாதவன். கூந்தல் உள்ள மகராசன். எப்படி வேணா அள்ளி முடிஞ்சுப்பே...” என்றான் ஒருவன்.

“நீயும் முடிஞ்சுக்கடா... மனசு வெச்சா முடியும். அனுபவிக்கத்தான் வாழ்க்கை... அனுபவிக்கத்தான் இளமை... அனுபவிக்கத்தான் பெண்...”

“சத்தம் போடாதே சந்தோஷ். யாராச்சும் கேட்டா கல்லைத்

தூக்கி எறிவாங்க...”

“கலிலியோவைக்கூடத்தான் கல்லால அடிச்சாங்க. அதுக்காக அவர் பொய்யா சொன்னாரு?”

“அப்படின்னா நீ சொல்றதுதான் வாழ்க்கைச் சித்தாந்தமா?”

“நிச்சயமா! அனுபவிக்கணும். விதவிதமாக அனுபவிக்கணும். இளமை போறதுக்குள்ள அனுபவிக்க முடிஞ்ச அளவு அனுபவிக்கணும். அதுக்காக எதையும் செய்யலாம். தப்பே இல்லை.”

–அவனது விபரீத சித்தாந்தத்துக்கு பன்னீர் மரத்து காக்கை கண்டனம் தெரிவிக்கின்ற சாக்கில் எச்சமிட, கோபமானான் சந்தோஷ்.

“ஏய்த் தூ... ஓடு!”

3

இன்று...

‘பாலு... பாலு...’

அவள் வரையில் வாழ்க்கையில் இனி நினைத்தே பார்க்கக்கூடாது என்று நினைத்த பெயர்... உச்சரிக்கவே கூடாது என்று உதறித் தள்ளிய பெயர்... இதோ பெயருக்குரியவனே எதிரில்...

இந்துவுக்கு அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் முகத்தில் ஒரு தினுசான அவஸ்தை, இதயத்தில் ஒழுங்கில்லாத ‘பம்ப்பிங்’, முகத்தில் பொட்டு பொட்டாய் வியர்வை...

காதல் என்றாலே விளக்கெண்ணெயாகக் கருதி, விலகி விலகி ஓடியவன். ஒரு கட்டத்தில் ‘இந்து, நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்’ என்று அவள் பின்னால் பித்தாக அலைந்ததை என்னவென்று சொல்ல?

காதல் எதையும் செய்யுமோ...?

எவர், எதை, எப்போது, எப்படிச் செய்வார்கள்? என்பது மனிதர்களைப் பொறுத்தமட்டில் தீர்மானிப்பதே சிரமமோ?

அன்று ‘ஐ லவ் யூ’ சொல்லி ‘ஐ ஹேட் யூ’ என்கிற பதிலை

இந்துவிடம் பெற்றவன், இன்று எதற்காக வந்திருக்கிறான்?

இந்துவின் காதல் வாழ்க்கை கர்ண கடூரமாகிவிட்டது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்...? சொல்லி வைத்த மாதிரி வந்திருக்கிறானே? எதற்கு... எதற்கு?'– இந்து புரியாமல் மிரண்டபடி நடக்கிறாள்.

பாலு நெடுநேரம் தூர இருந்தே அவள் நடப்பதை கவனித்தான்.

'நெருங்கி வந்து நலமா என்று ஒரு வார்த்தை அவள் கேட்டிருந்தால், எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்?'– நினைத்துப் பார்க்கிறான். ஏக்கம் மூச்சில் சுடுகிறது. கண்ணில் பாலித்தினாய் நீர்த்திரை.

ஜிப்பா பாக்கெட்டை கைகள் துலாவுகின்றன. அகப்படுகிறது 'பில்டர் சிகரெட்'. பற்ற வைத்து புகை கக்கும்போது, ஏதோ ஒன்று எங்கேயோ இதமாவது போல் ஓர் உணர்வு. சிகரெட்டின் மனித ஆதிக்கத்தின் மர்மமே இந்த உணர்வில் இருப்பதாகவும் உள்ளுணர்வு.

வெகுதூரம் சென்றுவிட்ட இந்து, ஆட்டோ ஒன்றில் ஏறி அமர்கிறாள். அருகில் அவள் தந்தை.

'திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாது... திரும்பிப் பார்க்கக்கூடாது. பார்க்கவே கூடாது' என்று மனதில் மந்திரம் போல் சொல்லிக்கொள்கிறாள். இப்படிச் சொன்னால் எப்போதும் உணர்வு எதிர்மறையாகத்தானே இயங்கும்?

கழுத்து லேசாகத் திரும்புகிறது. ஆட்டோ கிளம்பி வளையவும் நன்றாகவே பார்க்க முடிகிறது.

சிகரெட்டுடன் தென்படுபவனைப் பார்க்க ஆச்சரியத் தோற்றுதல். 'பாக்குகூட போடமாட்டேன் என்று சொன்னவன் ஆயிற்றே?'

– கேள்விக் குடைவில் அநாவசியக் கவலை.

நினைவில் மறக்கப்பட வேண்டியவனை– மறந்துவிட்டவனை ஏன் திரும்ப நினைத்து உரிமையோடு கவலைப்படுகிறோம்? மனதின் விசித்திர இயல்பு அதுதானா?

வாழ்வின் பல நேரங்களில் நம்மை நாமே அறிவதில்லை.

அவள் அந்த உண்மையை எண்ணி வியக்கும்போது அப்பா கேட்டார்:

"யாரும்மா அந்த ஆளு?"

காமராஜர் செய்த உதவி

காமராஜர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, எப்போதும்போல தலைமைச் செயலகத்துக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்போது வழியில் பன்மொழிப் புலவர் அப்பாதுரையார் நடந்து போனார். அவர் எதிர்கட்சியில் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இது காமராஜருக்கு நன்குத் தெரியும்.

ஆனாலும், அவரிடம் அன்பு கொண்டிருந்தார். அப்பாதுரையாரின் அருகில் காரை நிறுத்தி, காரில் உட்காரும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

காரில் அமர்ந்த அப்பாதுரையாரின் நலத்தைப் பற்றி விசாரித்தார் காமராஜர். அந்த நேரத்தில் அப்பாதுரையாருக்கு வருமானம் இல்லாமல் இருந்தது. அதை புரிந்துகொண்ட காமராஜர், அப்பாதுரையார் செல்ல வேண்டிய இடத்தில் இறக்கி விட்டுவிட்டுச் சென்றார்.

சென்னை பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தரிடம், அப்பாதுரையாரை அகராதித் தொகுப்புக் குழுவில் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி கூறினார். அப்பாதுரையார், அகராதிக் குழுவில் சேர்ந்துப் பணியாற்றினார். தகுதியானவர்களுக்குத் தக்க நேரத்தில் உதவி செய்வது காமராஜரின் இயல்பு.

–மெர்வின்,சென்னை.

இறக்கும் நாள்

சர்வாதிகாரி ஹிட்லர், ஜோதிடர் ஒருவரைப் பார்த்து, 'நான் எப்போது இறப்பேன்?' என்று கேட்டார்.

'யூதர்களின் விடுமுறை நாளன்று இறந்து போவீர்கள்' என்றார் ஜோதிடர்.

'யூதர்களுக்கு என்றைக்கு விடுமுறை?' - ஹிட்லர்.

'நீங்கள் இறக்கும் நாள்தான்' என்றார், அந்தக் குறும்புக்கார ஜோதிடர்.

–முக்கிமலை நஞ்சன்

சைக்கிள் ஓட்டுங்க!

சைக்கிள் ஓட்டுவதால் உடலில் கொழுப்பு கரையும். நோய் எதிர்ப்பு சக்தி கூடும். மன அழுத்தம் குறையும். ரத்த அழுத்தம் சீராகும். இதய நோய்கள் வராமல் தடுக்கப்படும். செரிமானம் சீராக நடக்கும். தசை, மூட்டு, முதுகு வலுப்படும். எனவே, ஜாலியா சைக்கிள் ஓட்டுங்க! ஆரோக்கியம் பெறுங்க!!

–ச.கு.பழநிச்சாமி, அருப்புக்கோட்டை.

இந்துவிடம் ஆச்சரியம். 'அப்பா இத்தனை கூர்மையாக கவனித்திருக்கிறாரோ?'

"என் பழைய வகுப்புத் தோழன்... பெயர் பாலு... பாலச்சந்திரன்..." என்றாள் மிக மெலிதாக.

"உன் வழக்கு விஷயம் தெரியுமா?"

"அது எனக்கு தெரியாது."

"வந்த நபர்கிட்ட நீ ஒரு வார்த்தைக்கூட பேசலையேம்மா?"

"அவன் அவ்வளவு நல்லவன் இல்லப்பா..."

"பார்த்தா அப்படி தெரியலையே?"

"பார்த்தால் அப்படித் தெரியாதுப்பா. பழகணும். நெஞ்சு முட்ட நினைவுகளோட பழகணும். அப்பத்தான் தெரியும். சமயங்கள்ல இந்த காலத்து ஆண்களை அப்பக்கூட புரிஞ்சுக்க முடியாது. இங்க யார் ராமன், யாரு ராவணன்னே தெரியமாட்டேங்குது."

சொல்லும்போதே உடைந்துவிட்டாள். கண்களில் நீர்ப் பிரவாகம்.

"ஆமா, இனி என்ன பண்ணப்போறே?"

"என்ன பண்ணப் போறேன்னா?"

" 'வாட் யூ திங்க் எபெட் யுவர் பியூச்சர்?' உன் எதிர்காலம் பற்றி என்ன முடிவுவெடுத்து இருக்கேன்னு கேட்டேன்."

"எதிர்காலம்னா என்னப்பா?"

"நாளைய பொழுதும்மா. ஏன் இப்படி விரக்தியா பேச ஆரம்பிச்சுட்டே...?"

"சந்தோஷமா பேச நான் என்ன இப்ப குதூகல இளவரசியா...? பூ- பொட்டுகூட இனிமே நான் 'ரேஷன்'லதாம்ப்பா வெச்சுக்கணும். வாழாவெட்டிக்கு பவிசைப் பாருன்னு கேலி பேசுவாங்கப்பா..."

"நீ தயவுசெய்து உனக்காக வாழணும். இப்படி அநாவசியமா ஊர் பற்றி கவலைப்படக்கூடாது.

"ஊருக்குள்ள இருந்துகிட்டு, ஊரைச் சார்ந்து பிழைச்சிக்கிட்டு ஊரைப் பற்றி கவலைப்படக்கூடாதுன்னா என்னப்பா அர்த்தம்?"

"விதண்டாவாதம் பண்ணாதே! உன் வயசுப் பொண்ணுகளுக்கு தெளிவு போதாது. 'கனவு... கனவு' இதுதான் நீங்க. எப்பப் பாரு கனவுதான். எதுலயும் எதார்த்தம் கிடையாது.

நிஜம் கிடையாது. அதான் சின்னப் பிரச்சினைன்னாலும் மலை சாய்ஞ்சாப்ல ஒடிஞ்சு போயிடுறீங்க...”

“புருஷன் கொடுமைப்படுத்தறதும், நெருப்பால் சுடுறதும், குடிக்கச் சொல்றதும், கொலை செய்யவே முயற்சிக்கறதும் சின்னப் பிரச்சினையாப்பா?”

– இந்து இதயம் விம்மத்தான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“யார் காரணம் இதுக்கு? நீ காரணம்... உன் காதல் காரணம். சொல்லச் சொல்ல கேட்காம ஓடிப் போய் அவன்கிட்ட கழுத்தை நீட்டினது காரணம். அவனை பெரிய மன்மதன்னு நினைச்சு மயங்கினது காரணம். உன் அறியாமை காரணம்... அவசரம் காரணம். வேலியில போற ஓணானை எடுத்து உடம்புக்குள்ள விட்டுக்கிட்டு இப்ப குத்துதே குடையுதேன்னா என்ன அர்த்தம்...?”

– அவர் பொரிந்து தள்ளிவிட்டார்.

ஆட்டோ டிரைவருக்கே என்னவோ போலாகிவிட்டது. செயற்கையாக இருமி, ஒரு மூன்றாவது மனிதனாக தான் இருப்பதை வெளிக் காட்டினான்.

அவள் அழுதுகொண்டே வந்தாள். அப்பா சொல்வது வாஸ்தவம்தான் என்பது போல் அழுதாள்.

‘இளமைக்கு அழகு மட்டுமே உண்டு. ஆழ்ந்த அறிவே கிடையாது’ என்பது தீர்க்கமாகப் புரிந்த மாதிரி அழுதாள்.

‘இதெல்லாம் தலையெழுத்தா? ஏன் இப்படி விதி மயங்கியது?’ கேள்விக்கு விடை தெரியாமல் அழுதாள்.

“அழுதது போதும்... அழுகை கையாலாகாதவங்களோட கடைசி ஆயுதம். அழறதை நிறுத்து. வாழ்க்கையைப் பத்தி யோசிச்சு பேசு...”

– அவர் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

“நீங்க சொல்றபடி கேக்கறேன்” என்றாள் அவள்.

“அப்படின்னா விவாகரத்துக்கு உடனே ஏற்பாடு செய்யறேன். மறுமணத்துக்கு நீ உன்னை தயார்படுத்திக்கோ...”

“அப்பா...” தொண்டையில் மாட்டின் கொம்பு ஏறின மாதிரி விதிர்த்து போய் அவரைப் பார்த்தாள்.

“திரும்பவும் எனக்கு கல்யாணமா?”

“ஆமாம்... அதுதான் உனக்கு சரியான தீர்வு.”

“வேணாம்ப்பா. எனக்கு கல்யாண ராசியே கிடையாது. போதும்ப்பா ஒரு தடவை பட்டபாடு...”

“பைத்தியம்... இது கெட்டுக் கிடக்கற காலம். ஆண் துணை இல்லாம வாழ நினைக்கறதும், தற்கொலை செய்துக்கறதும் ஒண்ணு.”

“அதான் நீங்க இருக்கீங்களேப்பா...?”

“நான் கிழவன். இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் உயிரோட இருப்பேனோ, யாருக்குத் தெரியும்...?”

“அண்ணன் பார்த்துக்காதா?”

“அவனுக்கு குடும்பம்– மனைவி– மக்கள் உண்டு. அவன் அவங்களைப் பார்ப்பானா, இல்லை உன்னை கவனிப்பானா?”

“நானும் அவன் குடும்பத்துல ஒருத்தி ஆகிட்டா?”

“கஷ்டம்... ரொம்ப கஷ்டம். நடைமுறை சாத்தியமில்லாத பேச்சு, இது. நீ சொல்றது சில நாளைக்குத்தான் சாத்தியம். வாழ்க்கை முழுவதும் சாத்தியமில்லை. மனுஷ மனசைப் பத்தி உனக்குத் தெரியாது...”

“மறுமணத்தை என்னால நினைக்கவே முடியலைப்பா...”

“உன்னோட இந்த நிலையை என்னால நினைக்க முடியலையே!”

– இதற்குள் ஆட்டோ அவள் வீட்டை அடைந்துவிட்டிருந்தது.

வீடு திறந்தே இருந்தது. இருவருக்குள்ளும் ஆச்சரியமும், அதைவிட ஆச்சரியமாக வீட்டைச் சுற்றி அக்கம்பக்கத்தின் திமுதிமுப்பான கூட்டம்.

கோவிந்தராஜன் திகைத்துப் போய் கேட்டார்.

“என்ன ஆச்சு... எதுக்காக இவ்வளவு கூட்டம்?”

“உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாதா சார்? உங்க மாப்பிள்ளை, போலீஸ்ல இருந்து தப்பிச்சுட்டார். இங்க வந்து பூட்டை உடைச்சு உள்ள நுழைஞ்சு... கிடைச்சதை எடுத்துட்டு ஓடிட்டார். போலீஸ் எல்லாம் வந்துட்டு இப்பதான் போறாங்க.”

அப்போது ஒரு காவலாளி அங்கு வந்தார்.

“திறந்து கிடக்கற வீட்டுக்கு நான்தான் சார் காவல். ஆறு மாச தண்டனையைக்கூட ஏத்துக்க முடியாதபடி தப்பி ஓடி ஆறு ஆண்டுகள் இனி உள்ள கிடக்கப் போறான்... உங்க மருமகன்.

விதி யாரைவிட்டது? எல்லாம் தலையெழுத்து...” என்று சலித்துக்கொண்டார் அவர்.

இந்து ‘விறுவிறு’ என்று வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். அலமாரி திறந்திருந்தது. நகை நட்டுக்களை காணவில்லை. வங்கியில் ‘டிராப்’ செய்து எடுத்து வந்திருந்த பணத்தையும் காணவில்லை.

அவளுக்குள் பதற்றம் பல்லாங்குழி ஆடத் தொடங்கியது.

அப்போது அந்த கடிதம் கண்ணில்பட்டது.

அவன்தான் எழுதி வைத்திருந்தான்.

நெருங்கியவளை வெள்ளைத்தாளின் நீல எழுத்துக்கள்– ‘என்னை வாசி’ என்றன.

‘இந்து... இனி நீ நித்தமும் செத்து செத்துத்தான் பிழைக்கப் போகிறாய். என்னை விலக்கிவிட்டு உன்னால் வாழவே முடியாது. உனக்கும் அதற்கான தைரியமும் துளிகூட கிடையாது. இந்த தேசத்தில் என்னைப் பொறுத்தவரை பெண்கள் அடிமைகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் ஆண்களுக்கு கீழ்ப்படிய மறுத்தால், அவர்களை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.

உன்னையும் நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வேன். எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் வருவேன்.

இப்படிக்கு
உன் அன்புக் கணவன்
சந்தோஷ்.

வாசித்தவளுக்கு முதலில் கலக்கம் வந்தது.

அடுத்து மயக்கம் வந்தது.

4

அன்று...

சந்தோஷின் ‘ஸ்டைலை’ப் பார்த்தபோது யாருக்குமே மயக்கம் வரும். இந்துவுக்கு வந்ததில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமே இல்லை!

சந்தோஷ் அத்தனை வாட்டசாட்டமாக இருந்தான். இயக்குநர்

பாலசந்தர் போன்றவர்கள் பார்த்தால், கதாநாயகனாக அந்த இடத்திலேயே ஒப்பந்தம் செய்யும் வசீகரம். மணிரத்னத்தின் கண்டுபிடிப்பான அர்விந்த் சாமிக்கு போட்டியான உடல்வாகு.

இப்படித்தான் கல்லூரியில் பேசிக்கொண்டார்கள். சில பெண்கள், கிழவர்கள் மனதைக்கூட கிள்ளும்படி ரம்மியமாக இருப்பார்கள். மார்பகத்திலும், இடுப்பிலும் மனித கூட்டத்தையே வளைக்கும் வல்லமை அவர்களுக்கு இருக்கும்.

எப்பேர்ப்பட்ட சந்நியாச மனமும் சபலத்துக்கு உள்ளாகும். அத்தகைய அழகில் ஆண்களும், பெண்களின் கண்களுக்கு தென்படுவதுண்டு என்பது அன்றைய தினம் கல்லூரியில் நிரூபணமாகிக்கொண்டிருந்தது.

லாவகமாக இருசக்கர வாகனத்தில் வந்து இறங்கியவனின் நெற்றியில் மெலிதாக விபூதிக் கீற்று.

“என்ன அது அதிசயமான விபூதியெல்லாம்?”

– இந்து கேட்டாள்.

“அதிசயமா இல்லை... அவசியமா! நான் நம்ம ஊர் ராஜகணபதி பக்தன், இந்து. அவர் அருளாலதான் இவ்வளவு தூரம் வாழ்க்கையில முன்னுக்கு வந்திருக்கிறவன்...”

“கேக்கவே ஆச்சரியமா இருக்கு. உங்களுக்கு இவ்வளவு கடவுள் பக்தியா?”

“என் பக்தி, வேஷம் கிடையாது இந்து. அது நிஜம். ஆமா, இன்னிக்கு என்ன உங்களுக்கு வகுப்பு கிடையாதா?”

“எங்க ‘புரபொசர்’ இன்னிக்கு ‘லீவு’. அதனால எல்லோரும் கிளம்பிட்டோம்.

“எங்க...?”

“வீட்டுக்குத்தான்...”

“எங்க வீட்டுக்கு வாங்களேன்.”

“என்ன விஷயம்?”

“சும்மா ஒரு ‘கெட் டுகெதர்’தான் இந்து. நீங்கள் எல்லாம் வந்தா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும் தெரியுமா? அதுலயும் நான் இப்ப கொலுவெல்லாம் வெச்சிருக்கேன். நவராத்திரி வேளை.”

“என்ன... நீங்க கொலு வெச்சிருக்கீங்களா?”

“ஆமா இந்து. பிரம்மச்சாரி, கொலு வைக்கக்கூடாதா என்ன?

கடல் மாதிரி வீடு அம்மா இருக்கற வரைக்கும் கோவில் மாதிரி எப்பவும் பூஜை புனஸ்காரம்தான்... இப்ப வெறிச்சோடிக் கிடக்கறது எனக்குப் பிடிக்கலை..."

"ஏன், உங்கம்மா இப்ப என்ன ஆனாங்க?"

அவள் கேள்வி முன் அவன் நெடுநேரம் ஒரு செயற்கை சோக மவுனத்தை அடைகாத்தான். பின்னர் அதிலிருந்து கண்ணீர் என்னும் குஞ்சுகளை கண்ணின் வழியாக பொரித்தான். பின் மெல்ல வாய் திறந்தான்.

"அம்மா இப்ப இல்லை... சாமிகிட்ட போயிட்டாங்க, திடீர் மாரடைப்பு!"

"மை காட்... அப்ப யார் வீட்டை பார்த்துக்குவாங்க...?"

"நான்தான்... இனி எனக்கு வரப் போற மனைவிதான்."

"கவலைப்படாதீங்க. உங்களுக்கு நல்ல மனைவி வாய்ப்பா. உங்க மனசு பூ மாதிரி. உங்களுக்கு வரப் போறவளும் பூவைப் போன்ற பெண்ணாதான் இருப்பா."

"உங்க மாதிரின்னும் சொல்லுங்க இந்து."

இந்துவுக்கு அவன் அப்படிச் சொன்னதும், சர்க்கரைப் பாகில் தலைகுப்புற விழுந்தது போல் ஒரு பிரமிப்பு.

அடுத்து பேச வார்த்தை வரவில்லை. மனதில் எதிர்பாராத சந்தோஷ 'டிராபிக் ஜாம்'.

"சரி, வர்றீங்களா?"– சந்தோஷ், வாகனத்தை கிளப்பியபடி கேட்டான்.

"கட்டாயம் வரேன்"– இந்துவிடம் ஒப்புதல்.

"அப்ப ஏறிக்குங்க..."

"இல்லை... இல்லை! நானும், தாரிணி, பார்வதி எல்லோரும் சேர்ந்து வர்றோம்."

"ரொம்ப நன்றி. நான் போய் பக்கத்து வீட்டு மாமியை கொண்டு 'டிபன்' எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணுறேன்."

"ஓ... சந்தோஷ்! அதெல்லாம் வேண்டாம். பிளீஸ்..."

"இல்ல இந்து... நல்ல நாளும் அதுவுமா என் வீட்டுக்கு தேவதைகள் வரப்போறாங்க. அவங்களை வெறுமனே அனுப்பிடறதா?"

பேசிவிட்டு பதிலுக்காக காத்திராமல் இருசக்கர வாகனத்தை

விரட்டினான்.

அது கூட்டத்தைக் குடைந்து புகை துப்பி நெளிந்த விதத்தில் அசாத்திய வாலிப வேகம்.

இந்துவுக்குக்குள் புதிதாக ஒரு உற்சாகம். சந்தோஷ் நினைவுகள் மனதில் நிரம்பித் தளும்பத் தொடங்கிவிட்டன.

அவனையே நெடுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள், எதார்த்தமாகத் திரும்பியபோது பாலு!

பெண் என்றால் பேய் என்ற முடிவுக்கே வந்துவிட்ட மாதிரியான அதே பாலு. இந்துதான் பாலுவைப் பார்த்தாள். ஆனால், அவன் இவளைப் பார்க்காமல் புத்தகத்திலேயே கண்ணாக இருந்தான்.

"சுத்த ரசனை கெட்ட ஜென்மம்" என்று அவனை வாய்விட்டு சபித்தாள், இந்து.

அது அவன் காதில் விழாமல் இல்லை. இதயத்தில் வலி ஏற்படாமலும் இல்லை.

களேபரமான வீடு.

அவிழ்த்துவிட்ட கன்றுக்குட்டி போல் சுற்றுச்சுவரில் துள்ளிப் பரவியிருந்தன செடி–கொடிகள். பெங்களூரின் மலர்த் தாவரம் அனைத்தும் மண் ஜாடிகளில் ஊட்டமாக வளர்ந்திருந்தன. 'சிலுசிலு'வென்ற சூழ்நிலை. உள்ளே விஸ்தீரனமான கூடத்தில் பதின்மூன்று படி அடுக்கில் கொலு பொம்மைகள். முன்னாலே பஞ்ச முக விளக்கு. கூடம் முழுக்க மணம். பக்கத்துவீட்டு மாமி, சமையறையில் கேசரி கிண்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

"ஏம்பா சந்தோஷ்... உனக்கெதுக்குப்பா இந்த கொலுவும், பூஜையும்? எல்லாம் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு செஞ்சிட்டா என்ன?"

அவள் குரல்– கூடத்தையொட்டிய அறையில் மாமியின் ஒரே மகள் ராதிகாவை அணைத்தபடி இருக்கும் சந்தோஷின் காதில் விழுந்தபோது அவனிடம் சிரிப்பு.

"உங்கம்மா சொல்றதைக் கேட்டியா?"

அவன் ராதிகாவை பார்த்து கேட்டான்.

அவள் காமத்தீயில் உருகிக்கொண்டிருந்தாள். அவனது அணைப்பில் மார்பு நசுங்கி அவனை கிளறிக்கொண்டிருந்தது.

அவனுக்கு பதில் சொல்வதைவிட அவனை அதிகம் அணைப்பதில் ஆர்வம் செலுத்தினாள்.

கதவு வசதியாக தாழிடப்பட்டிருந்தது.

"சந்தோஷ்... எத்தனை நாளைக்கு இப்படியே, சீக்கிரமே ஓடிப் போய்..."

அவன், அவள் வாயை உடனே பொத்தினான்.

"வாலிபப் பருவத்துல சில்மிஷம் நிறைய பண்ணணும். வயது போனதுக்கப்புறம் நினைச்சுக்கூட பார்க்க முடியாது. அடுத்த பிறப்புல நீ இதே ராதிகாவா, நான் சந்தோஷா பிறக்கறதும் சாத்தியமில்லாத விஷயம். ஆகையால், கல்யாணம் 'அது இது'ங்காம அனுபவிக்கணும். அனுபவிச்சுகிட்டே இருக்கணும்..."

"அப்ப கல்யாணம்?"

அவள் பதறிப் போய் கேட்டாள்.

"அவசரப்படாதே... மெல்ல பண்ணிக்கலாம். கல்யாணங்கிறது என்ன? காம விளையாட்டுக்கு சமூகம் கொடுக்கற உரிமம்தானே? உரிமத்தோட விளையாடறதுல 'திரில்'லே இல்லை ராதி..."

"உங்க பேச்சே எனக்குப் பிடிக்கலை. ஒரு பக்கம் பார்த்தா நீங்க விவேகானந்தர். இன்னொரு பக்கம் பார்த்தா சரியான மதன காமராஜன். உங்களைப் புரிஞ்சுக்கவே முடியலை..."

அவன் அதற்கு மேல் அவளைப் பேசவிடாமல் தன் உதட்டாலேயே அவளது உதட்டை மூடினான். இரண்டு கைகளையும் இடைப்பக்கம் கொண்டு சென்று பாவாடை கட்டைக் குடைந்து கீழிறக்கமாக எதையோ துழாவத் தொடங்கினான்.

அவள் நெருப்புப் பிடித்த மாதிரி ஆனாள். அவனது தோளை இறுக்கிக்கொண்டாள். பெண்ணின் இந்த மாதிரி மெழுகுத்தனத்தை உத்தேசித்தே சமூகம் தீர்க்கமாக பல கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருந்ததும், அதையும் மீறி உருகும் பெண்ணை அந்த அறையின் பொம்மை வேடிக்கைப் பார்த்தது. பொம்மை முகத்தில் அழியாத சிரிப்பு.

இப்படி முறையில்லாம பிடிக்கும் நெருப்பால்தான் எத்தனை பெண்மை கரைந்து போயிருக்கின்றன?

இருவரும் நரம்பு சூட்டோடு தகித்துக் கொண்டிருந்த சமயம். முதலில் கேசரியின் அதீத மணம், மூடிய கதவின் இண்டு இடுக்கில் நுழைந்து– அவர்கள் கவனத்தைப் பிடித்து இழுத்தது.

அடுத்து வாசலில் வந்து நின்ற ஆட்டோ! ஆட்டோவிலிருந்து இந்து, தாரிணி, பார்வதி என்று ஒரு கல்லூரி பட்டாளமே இறங்கியது. கிழட்டு ஆட்டோ ஓட்டுநர், இளமையான 'மூடில்' செம 'கிக்'கோடு தென்பட்டார்.

சப்தம் கேட்டு இவர்கள் இருவர் பிடியும் இளகின.

ராதிகா கலைந்து போயிருந்த 'ஸ்டிக்கர்' பொட்டை திருத்திவிட்டு, ரவிக்கை ஊக்கை மாட்டி– தாவணியை சரிசெய்து கொண்டு சுதாரிக்கப் பார்த்தாள்.

சந்தோஷ் உடனேயே சகஜ நிலைக்கு வந்துவிட்டான். கதவைத் திறந்துகொண்டு 'ஹலோ' என்றபடி அவர்களை வரவேற்க தொடங்கினான்.

வந்தவர்கள் கொலுவைப் பார்த்து, வீட்டைப் பார்த்து, மாமியைப் பார்த்து, மாமி... டெல்லி தட்டில் வைத்து தந்த கேசரியை சுவைத்து, வாய் பிளந்து, 'சந்தோஷ் நம்மை காதலிக்க மாட்டானா?' என்கிற சபல வயப்பட்டு, பெருமூச்சு விட்டு, மார்பை தாலாட்டி, முகத்தில் பிரகாசத்தை தேக்கின வேளை–

ராதிகா, அறையைவிட்டு புன்சிரிப்போடு வெளியே வந்தாள். சந்தோஷின் சிநேகிதிகளைப் பார்த்து ஒரு துண்டுச் சிரிப்பு சிரித்தாள்.

மாமிக்கு ஆச்சரியம். "நீ எப்படி இங்க வந்தே?"

"இப்பதான்... இவங்கல்லாம் வந்ததைப் பார்த்து..."

ராதிகாவிடம் காதல் நிமித்தம் கஜகர்ண பொய்.

தாரிணிக்கு அது துல்லியமாக புரிந்தது. 'நாம் வீட்டுக்கு வந்த விநாடி முதல் யாரும் வாசல் பக்கமாய் உள்ளே வரவேயில்லையே...?'

தாரிணியின் பார்வை ராதிகாவை அளக்க ஆரம்பித்தது. அவள் சந்தோஷை... 'போய் வரவா' என்பது போல் பார்த்தாள்.

"ராதிகா, நீ கேசரி சாப்பிட்டியா?"– அவன் கேட்டான்.

'உள்ளே நீ அள்ளிக் கொடுத்த இன்பம், அதைவிட இனிப்பானது காதலனே...'– அவள் மனதுக்குள் பதில்.

ஆனால், உதட்டில் சொல்லும் தைரியமில்லாத சற்று மருண்ட முக நிலை.

"போடி... போடி. போய் படிக்கற வழியைப் பாரு. பெரிசா கணிதப் பாடத்தை ஆசைப்பட்டு எடுத்துட்டா போதுமா?

படிக்கறதை விட்டுட்டு இங்க என்ன வேலை உனக்கு...?"

மாமியிடம் கண்டிப்பு.

சந்தோஷ் குறுக்கிடுகிறான்.

"மாமி! ராதிகாவை திட்டாதீங்க. இங்க எனக்கு ஒரு தங்கை இருந்தா எப்படியோ அப்படித்தான் ராதிகாவும்..."

சந்தோஷின் பேச்சில் ராதிகாவிடம் இடி இறங்கின மாதிரி அதிர்ச்சி.

மாமியோ உச்சி குளிர்ந்து போனாள்.

"ஒரே பொண்ணு... பையனே இல்லாம போயிடுச்சேன்னு வாய்க்கு வாய் எங்க வீட்டுக்காரர் புலம்புவார். நீ வந்துட்டேப்பா எனக்கு மூத்த பிள்ளையா..." என்று அவனை திருஷ்டி கழிக்கிறாள்.

இந்துவிடம் அதைக் கேட்டு வியப்பான வியப்பு. 'இந்த சந்தோஷ்தான் என்ன ஒரு விசித்திரமான ஆளுமை உள்ள மனிதன்?'

'அடேயப்பா... நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் ஆளைக் கவர இவனால் எப்படித்தான் முடிகிறதோ?'– இந்து மாய்ந்து போகிறாள்.

ஆனால், ராதிகாவோ அமிலத்தில் ஒரு மடக்கு குடித்த மாதிரி ஆகிவிட்டிருந்தாள். வேகமாக அந்த வீட்டைவிட்டும் நீங்கினாள்.

தாரிணியிடம் சரியான குழப்பம். 'இங்கே என்னவோ நடக்கிறது? ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது!'

ஒரு வழியாக எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்ப, வெற்றிலை- பாக்குடன் பட்டு ரவிக்கைத் துண்டையும், ஒரு எவர்சில்வர் பாத்திரத்தையும், குங்குமச் சிமிழையும் வைத்து அனைவருக்கும் மாமி மூலம் தந்தான் சந்தோஷ்.

பார்வதி வானில் மிதக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

"சந்தோஷ்... உங்களைக் கட்டிக்கப் போறவ ரொம்ப கொடுத்து வச்சிருக்கணும். இப்பவே இவ்வளவு காரியம் செய்யறீங்களே...! இதெல்லாம் எங்க வேலை."

"வேலையில ஆண் வேலை, பெண் வேலைன்னு எல்லாம் இருக்கா என்ன...? என் வரையில் எல்லாராலேயும் எல்லா வேலையும் பார்க்க முடியும். பார்க்கணும்..."

– சந்தோஷின் சமத்துவப் பேச்சில் அவர்கள் முகம்

மத்தாப்பானபோது, மாமி நுழைந்தாள்.

"சந்தோஷ்... அப்ப நீ ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துக் கொடேன் பார்க்கலாம்..."

எல்லோரும் அதைக் கேட்டு சிரித்தபடி விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஆட்டோ திரும்பக் கிளம்பியது. நாலிரண்டு எட்டு பெண்களின் வளையல் கரத்தின் 'டாட்டா'வோடு அது திரும்பிச் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான் சந்தோஷ்.

மாமி சேலைத் தலைப்பில் கையை துடைத்தபடி, "நான் அப்ப கிளம்பறேன்... பாலை காய்ச்சி வெச்சுட்டேன். ராத்திரி மறக்காம குடிச்சிட்டுப் படு..." என்றாள்.

ராணி முத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறு மாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1,225
ஆறு மாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
'ராணி முத்து',
சென்னை-600 007.

சந்தோஷ் உற்சாகமாக அதைக் கேட்டு தலையாட்டினான். மாமி கிளம்பிவிட்டாள்.

உள்ளே வந்து கதவைக்கூட சாத்தாமல் விசில் ஒலியில் "ராக்கம்மா கையைத் தட்டு..." என்று இசைந்து கரைய... வாசல் பக்கம் கதவு அடைபடும் சப்தம்.

திரும்பினவன் எதிரே ராதிகா.

கண்களில் நீர் மாலை...

"ஏய்... என்ன இது, இப்பதான் போனே... அதுக்குள்ள?"

விசில் சப்தம் நின்று அவன் உதட்டில் கேள்வி.

"ஆமா. நான் உங்களுக்கு தங்கை மாதிரியா?"– எடுத்த எடுப்பில் ராதிகா கேட்டாள்.

சந்தோஷிடம் லேசான மிரட்சி.

"ஏய்! அது வந்து, அது வந்து... சும்மா விளையாட்டுக்கு

சொன்னது"– சமாளிக்கப் பார்த்தான்.

"தங்கைன்னா என்ன அர்த்தம் தெரியுமா சந்தோஷ்...?"– வெடித்துவிட்டாள் ராதிகா.

"நெருப்புன்னா வாய் வெந்துடுமா ராதி... சும்மா சொன்னேன்..."

சந்தோஷிடம் வழிசல்.

"முட்டாள்! நெருப்புன்னா வாய் வேகாது. ஆனா, சில சொற்கள் வாழ்க்கையையே வேக வெச்சுடும். நீங்க எப்படி அப்படி சொல்லலாம்...?"

"சுத்தி எல்லாரும் இருந்தாங்க. அதான் அப்படிச் சொன்னேன்."

"யார் இருந்தா உங்களுக்கு என்ன? நீங்க என்னை காதலிக்கிறீங்க. தைரியமா அதை வெளிக்காட்ட என்ன தயக்கம்?"

"நீ படிச்சுகிட்டிருக்கற பொண்ணு. நானும் காலேஜ் மாணவன். இது நம்மளைப் பாதிக்கும்..."

"மாணவன்னா நாம காதலிக்கறது மட்டும் சரியோ?"

"அது வேற ராதி... இளமையோட ஒரு பகுதி அது?"

"அப்ப கல்யாணம்?"

"அது வேலை கிடைச்சதுக்கு அப்புறம்."

"கட்டாயம் நடக்கும்தானே?

"நிச்சயமா...!"– பேசிவிட்டு அந்த தகிப்பான வேளையிலும் அவளை அணைத்தான்.

அவள் இளகத் தொடங்கினாள். அடங்க ஆரம்பித்தாள்.

'தெய்வமே... தெய்வமே...' என்று ஆழ்மனதில் நம்பிக்கை பாட்டு படித்தாள்.

நாளை இவன் ராட்சசனா மாறக்கூடியவன் என்கிற விழிப்போ, கணிப்போ இல்லாத கரைவு அவளிடம்.

பெண்மையின் மென்மைக்கு இப்படியொரு நம்பிக்கை கூடவே கூடாது!

ஆட்டோவில் இருந்து எல்லோரும் இறங்கிக்கொள்ள, கடைசியாக இந்து இறங்கினாள். வீட்டுக்குள் நுழையும்போது, ஏகாந்தமான உணர்வு.

அதை பார்க்கவும் அப்பா கோவிந்தராஜனிடம் துல்லியமான கணிப்பு.

"எங்கம்மா போயிட்டு வர்றே?"

"என் நண்பர் வீட்டுக்கு..."

"நெத்தியில குங்குமமெல்லாம் பளிச்சுன்னு..."

"ஆமாம்ப்பா... கொலு வெச்சிருந்தாங்க, அதான்!"

"நல்லது... ரொம்ப சந்தோஷமா தெரியறியே?"

"ஆமாம்ப்பா... சில ஆண்கள் அதாவது எங்க கல்லூரியில ஒருத்தர் என்னை ரொம்ப வியப்படைய வைக்கறார். 'வாட் எ கிரேட் பர்சனாலிடி...?'"

"அப்படியென்னம்மா அந்த 'பர்சனாலிட்டி?'"

"ராமாயணத்து ராமனேதாம்ப்பா..."

"ராமனா! யாரும் இந்த கலியுகத்துல அப்படி இருக்க முடியாதும்மா..."

"ஏம்ப்பா... நீங்க இல்லியா?"

"யாரும் இருக்க முடியாதுன்னா நானும்தாம்மா..."

"என்னப்பா... குண்டைத் தூக்கிப் போடறீங்க...?"

"நான் குண்டை தூக்கிப் போடலை. நீதான் போடறே! இந்த காலத்துப் பசங்களை ராமன், கிருஷ்ணன்னு நம்பி மோசம் போயிடாதே..."

– அவர் எச்சரிக்கைக் கடிகார மணி, ஒத்துழைப்பு தந்து சப்திக்க ஆரம்பித்தது.

5

இன்று...

சோகமான அந்த வீட்டின் நடுக்கூடத்தில் வெட்டப்பட்ட மரம் போல கிடக்கிறாள் இந்து.

தாடையை வருடியபடி அருகில் கோவிந்தராஜன்.

கடிகாரம் மட்டும் பலனை எதிர்பார்க்காத பணியில் 'டக்... டக்... டக்...' மணி மூன்றாகிவிட்டிருந்தது. பசி மறந்து, தாகம் துறந்து, எவ்வளவு நேரம்தான் இப்படிக் கிடக்க?

"ஏம்மா... இப்படியே உக்கார்ந்துகிட்டிருந்தா எப்படி?" –அவரே ஆரம்பித்தார்.

"என்னப்பா பண்ண! பேசாம செத்துடலாமா?"

அவரிடம் திகைப்பு.

"என்ன பொண்ணும்மா நீ... இப்ப சாக வேண்டிய அவசியம்?"

"வாழறதுல என்னப்பா அர்த்தம் இருக்கு? இந்த ஆளு இப்படி ஜெயிலுக்குப் போகாம தப்பி நம்மளையே மிரட்ட ஆரம்பிச்சுட்டாரே...?"

"ஓ... அதான் கலக்கமா? அவன் ஒரு பங்கு மிரட்டினா, நீ அவனை ரெண்டு பங்கு மிரட்டு..."

"எனக்கு அந்த மாதிரி பேச்செல்லாம் வராதுப்பா..."

"வரணும்... கட்டாயம் வரணும். வந்தாத்தான் வாழ்க்கை!"

"அடிக்கு அடி. வெட்டுக்கு வெட்டு. எப்படிப்பா சரியாகும்?"

"மனுஷங்களுக்கு சரியாகாது. ஆனா, மிருகங்களுக்கு அதுதான் சரி..."

"எனக்கு அதையெல்லாம் நினைக்கவே பிடிக்கலைப்பா..."

"அப்ப பிடிக்கறதை நினை..."

"எனக்கு இப்ப தனிமைதான் பிடிச்சிருக்கு."

"இல்லை... தனிமை உன்னைக் குழப்பிடும். நீ இப்பதான் கூட்டத்தோடு இருக்கணும்."

அவள் நெடுநேரம் மவுனம் காத்தாள். பின்பு கொஞ்சம் கலங்கினாள்.

'இப்படி ஆகிவிட்டதே?' என்று நினைத்து நினைத்து அழுதாள்.

கந்தவர்ன், சௌந்தர்யன், வசீகரன், லட்சணன், மன்மதன், மந்திரி புருஷன் என்றெல்லாம் எண்ணி தன்னையே எழுதி வைத்தவளுக்கு கல்யாணமாகி ஆறு மாதம் வரை அன்பு மழை பெய்தவன், ராதிகா விவகாரத்தில்தான் முதலில் அம்பலமானான்.

“அக்கா...”

– ராதிகாவின் அழைப்பின்போது, சமையலறையில் பூண்டு குழம்புக்கு வெங்காயம் உரித்துக்கொண்டிருந்தாள் இந்து.

“வா... ராதி! என்ன விஷயம்?”

– கேட்டு முடிக்கு முன் அங்கேயே வயிற்றைப் புரட்டி எடுக்க வாந்தி எடுத்தாள் ராதிகா.

“என்னாச்சு உடம்புக்கு?”

– பதறினாள் இந்து.

“உடம்புக்குள்ள உடம்புக்கா! அதான் இந்த பாடு...”– ராதிகாவிடம் கலங்கிய கண்களோடு பதில்.

“என்ன சொல்றே ராதி?”– பூண்டு வாசத்துடன் அவளை அணைத்தவளை ராதிகாவின் கண்ணீர் விழிகள் பனிப்போடு பார்க்கின்றன.

“அக்கா! நான் இப்போ அம்மா ஸ்தானத்துல இருக்கேன்.”

“என்னம்மா சொல்றே...?”

“எனக்குள்ள ஒரு உசுரு வளருது!”

இந்துவிடம் திகைப்பு. விழியில் ஏரி போல விரிவு.

மூச்சில் நூலாட்டம் சுவாசம்.

“என்ன ராதி சொல்ற நீ?”

“ஆமாம்க்கா! நான் இப்ப மூணு மாசம் முழுகாம இருக்கேன்...”

“அடிப்பாவி... யாருடி காரணம்?”

“அதைத் தெரிஞ்சு என்னக்கா பண்ணப் போறே? நீயாவது நல்லா இரு.”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“ஒண்ணுமில்லைக்கா... எனக்கு யார்கிட்டேயாவது வாய்விட்டு அழணும் போல இருக்கு... அதான் வந்தேன்.”

“அடீ... என்னென்னமோ பேசுறியே! என்ன ஆச்சு உனக்கு? அது யாருன்னு சொல்லு. நான் உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறேன்.”

“உன்னால முடியாதுக்கா...” என்றபடி வாந்தி எடுத்த சாத

விழுதுகளை கையால் வழித்து எறிந்து– தண்ணீர் விட்டு கை கழுவ ஆரம்பித்தாள்.

“ஏன் முடியாது ராதி...?”

“முடியாதுன்னா முடியாதுக்கா... நீ அதை விடு. ஆமா, உன் புருஷன் உன்கிட்ட எப்படி நடந்துக்கிறார்?”

“அவருக்கென்ன குறை, நல்லாத்தான் நடந்துக்கறாரு.”

“நல்லான்னா எப்படிக்கா?”

“எதுக்கு இதையெல்லாம் கேக்குறே?”

“காரணமாத்தான்.”

“எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லம்மா...”

“நல்லா யோசிச்சு சொல்லுக்கா. எனக்கு உண்மை தெரிஞ்சா கேவலம்னு எதையும் மறைக்காதே...!”

“ராதி, உன் பேச்சு பெரிய புதிரா இருக்குடி. சத்தியமா சொல்றேன். சந்தோஷ் என்னை சந்தோஷமாத்தான் வெச்சிருக்கார்... ஆனா, அப்பப்ப குடிக்கச் சொல்றார்...”

“எப்பவும் நீங்க இப்படி இருக்க முடியுங்கற நம்பிக்கை இருக்கா?”

“ராதி... நேரடியா விஷயத்துக்கு வா...”

இந்துவின் குரலில் மெல்ல பதற்றம் பரவத் தொடங்கியது.

“அக்கா... நான் மோசம் போயிட்டேன்க்கா. ராமன், லட்சுமணன்னு நம்பி, உன் புருஷனை உனக்கு முன்பே காதலிச்சு ஏமாந்து, இப்ப கர்ப்பமாகி நிக்கறேன்க்கா...”–

ராதிகா அப்படிச் சொன்னபோது, இந்துவுக்கு கண்ணில் முள் ஏறின மாதிரி ஆகிப் போனது.

‘பிளஸ் டூ’ படிக்கும் பெண்ணின் அந்தப் பேச்சில் இதயம் எண்ணெய்ச் சட்டியில் விழுந்த மாதிரி ஒரு பொரிப்பு.

“ராதி! நிஜமாகவா சொல்றே...?”

“சத்தியமாக்கா! நீ ஜாக்கிரதையா இருக்கணும். இதுக்காகத்தான் இதைச் சொல்றேன். உன் வாழ்க்கையில குறுக்கிட்டுடுவேன்னு பயப்படாதேக்கா. நான் யார் வாழ்க்கையிலேயும் குறுக்கிட விரும்பலை.

‘செக்ஸ்’ ரொம்ப பேரை சாய்க்கற விஷம்க்கா. அந்த விஷயம்தான்

என் வாழ்க்கையிலயும் விளையாடிடுச்சு. வயசுக்கு மீறின என் செயலே எனக்கு எமனா ஆகிடுச்சு.

சில புத்தகம், சினிமா எல்லாம் என்னைப் போன்ற பெண்களுக்குள்ள எரியற காமத்துக்கு எண்ணெய் விடற ரகங்கள். அந்த நெருப்புல குளிர்காயத்தான் இந்த தேசத்துல எத்தனை பேர்... எத்தனை பேர்?

ஒரு பொணத்துகிட்ட ஒரு பெண் அம்மணமா நின்னா போதும்... அதுகூட காமத்துல எழுந்து நின்னுடும்க்கா. அவ்வளவு மோசம்க்கா இப்ப இருக்கற காலம்.

சந்தோஷைச் சொல்லி குத்தமில்லைக்கா. எல்லாத்துக்கும் காரணம் நான்தான். எனக்கு கட்டுப்பாடு இல்லை. என்கிட்ட தெளிவு இல்லை. தப்பு- சரியைப் புரிஞ்சுக்கற அறிவு இல்லை. நான் என்னை தொலைச்சுட்டேன். என்னை தொலைச்சுட்டேன்க்கா..."

– விக்கி, வெடித்து... அவள் மேல் ராதிகா விழுந்து புரண்டு அழுதபோது, வாசல் பக்கம் இருசக்கர வாகனம் நிற்கும் அரவம்.

சந்தோஷ்தான் இறங்கி வந்தான். உள்ளே இருவரையும் பார்த்து லேசாக புன்னகைத்தான்.

ராதிகா அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, தலையை கவிழ்த்துக்கொண்டாள்.

இந்துவின் பார்வையில் நெருப்புப் பூச்சியின் படபடப்பு.

சாட்சாத் அந்த ராமபிரான் என்று நினைத்தவன் இப்படி கிருஷ்ண லீலா கண்ணன் ஆகிவிட்டானே... என்றால் இத்தனை காலமும் நம் மீது காட்டிய பரிவும், பாசமும் பொய்யா?

தவிப்பில் காது மடலில்கூட வியர்வை. கூந்தலின் ஒரு கற்றை கண்முன் விழுந்து சின்ன ஆட்டம் போட்டுக்கொண்டிருக்க, ராதிகா அங்கிருந்து நழுவ ஆரம்பித்தாள்.

"உன்னை நான் டாக்டரைப் பார்க்கச் சொன்னேனே, பார்க்கலையா?"

– நழுவ ஆரம்பித்தவளைப் பார்த்து கேட்டான். குரலில் துளிகூட பதற்றமில்லை.

அவளோ நின்று அவனை முறைத்தாள்.

இந்துவிடம் அதைக் கேட்க ஸ்தம்பிப்பு.

ராதிகா எதுவும் பேசாமல் முறைப்போடு நடக்கத் தொடங்கினாள்.

"ஏய்... காலாகாலத்துல போய் வயித்தைக் கழுவிக்கோ. இல்லேன்னா எனக்கு ஒண்ணும் நஷ்டம் இல்லை. 'எனக்கு எதுவும் தெரியாது'ன்னு சத்தியம் பண்ணக்கூட நான் தயங்கமாட்டேன்."

– அவன் பதில்... ராதிகாவின் காதில் விழவில்லை.

ஆனால், இந்துவின் காதில் தீர்க்கமாகவே விழுந்தது.

"சந்தோஷ்..." என்றாள் குரல் நடுங்க–

"இதோ பாரு இந்து... நீங்க என்ன பேசியிருப்பீங்கன்னு எனக்கு நல்லா தெரியும். நீ தேவையில்லாம அலட்டிக்காதே! எப்பவும் நீதான் என் மனைவி. வேறு யாரையும் நான் மனைவியாக்கிக்க மாட்டேன். பயப்படாதே..."

அவன் பேச்சில் அவளுக்குள் கழுகு வட்டம்.

"சந்தோஷ், நீங்களா இப்படி நடந்துக்கிட்டது? நீங்களா இப்படியெல்லாம் பேசறது?"

"இதோ பாரும்மா... இந்த தேசத்துல நூத்துக்கு தொண்ணூறு பசங்க என் மாதிரிதான்! ஏன், உன் மாதிரி பெண்கள் மட்டும் என்ன? அவங்களும் நம்ம மாதிரிதான்."

"நம்ம மாதிரின்னா?"

– இந்துவின் குரலில் ரௌத்திரமான தொனி.

"நம்ம மாதிரின்னா... 'வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு' என்கிற ரகம்."

"அப்படின்னா?"

"ஏய்! என்ன தெரியாத மாதிரி பேசறே? ஒரு ஆணும், பெண்ணும் விரும்பினா ஜாலியா இருக்கறதுல தப்பே கிடையாது இந்து..."

"அப்ப 'மொராலிட்டி'க்கு என்ன அர்த்தம் சந்தோஷ்?"

– உடைந்த குரலில் கத்தலாக கேட்டாள் இந்து.

"'மொராலிட்டியா?' அப்படின்னா என்ன இந்து? எனக்கு தெரிஞ்சு 'கிளாரிட்டி', 'பர்சனாலிட்டி', 'குவாலிட்டி'. இதெல்லாம்தான் உண்டு."

" 'வல்காரிடி'ன்னும் ஒண்ணு உண்டு. அது தெரியுமா உங்களுக்கு..."

"சரி, அதுக்கு என்ன?"

“உங்ககிட்ட அது நிறைய இருக்கு.”

“இருந்துட்டுப் போகட்டும். நீ ஏன் அலட்டிக்கறே?”

“எனக்கு என் புருஷன் ராமனா இருக்கணும்.”

“அது முடியவே முடியாது, இந்து. இந்த ராமன், கிருஷ்ணன் கதை எல்லாம் கப்சா. நம்மளோடது டார்வின் தத்துவம்தான். மிருகங்களுக்கு கற்பு கிடையாது. அதெல்லாம் கெட்டா போச்சு? ‘செக்ஸ்’ வந்து வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதிம்மா. உடம்புல தெம்பு இருக்கற காலத்துல விதம் விதமா– வகை வகையா அனுபவிச்சுக்கறதுல தப்பே கிடையாது.”

“அப்ப நான் யார்கிட்டே வேணா...?”

“அது கல்யாணத்துக்கு முந்தின்னா சரிதான்! கல்யாணத்துக்கு பிறகுன்னா நான் உன்னை திருப்திபடுத்தலைன்னாதான் இப்படி நினைக்கணும். நான்தான் தினந்தோறும்...”

“பாவி, என்ன பேச்சு பேசறே நீ... உருப்படுவியா?”

“நிச்சயமா... நான்தான் ‘சூப்பரா’ இருப்பேன்.”

– சந்தோஷ் அப்படிச் சொன்னபோது, பக்கத்து வீட்டில் ஓங்கலான அலறல்.

என்ன என்று ஓடிப்போய் பார்த்தபோது, ராதிகா தூக்கில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

முகம் கழுவி நெற்றியில் விபூதிக் கீற்றோடு வந்த கோவிந்தராஜன், சிலை போல் உட்கார்ந்து உலகை மறந்துவிட்டிருந்த இந்துவைப் பார்த்து திரும்பவும் கவலையானார்.

“இந்து, என்ன இது...? எலி, குப்பை கூளங்களை குடைஞ்சு அதுக்குள்ள நுழைஞ்சுக்கற மாதிரி உன் மனசை பழைய நினைவுக்குள்ளேயே திருப்பி திருப்பி... சோர்ந்து போறியே! உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற சோகம், இந்த உலகத்துப் பிரச்சினைகளோடு ஒப்பிடும்போது சுண்டைக்காய். மனசை நிமிர்த்து. ‘நல்ல வாழ்க்கை இருக்கு’ன்னு நம்பி செயல்படத் தொடங்கு...”

–அவளை உசுப்பிவிட்டார்.

இந்து நிமிர்ந்தாள்.

“ராதிகா ஞாபகம் வந்துட்டுச்சுப்பா...” என்றாள்.

அதைக் கேட்க... அவர் முகத்திலும் அமிலம் பட்ட மாதிரி

கசகசப்பு.

“ஹூம், பாவம் அந்தப் பொண்ணு...” என்று உதடு முணுமுணுத்தது.

“அவ மட்டுமாப்பா...?”

“ஆமாம்மா... உன்னைப் பார்த்து நான் பாவப்பட மாட்டேன். அவ உலகத்தைவிட்டே போயிட்டவ. நீயோ வாழப் போறவ. உன்னைப் பார்த்து நான் பாவப்படக்கூடாது. அது உனக்குக் கெடுதல்.”

“இனி புதுசா ஒரு கெடுதல் என்னப்பா நடக்கணும்?”

“கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கிறயா? வாயைத் திறந்தா புலம்பல்தானா? பட்டுப்போன மரம்கூட துளிர்க்கற காலம்மா, இது. மனோசக்தி பத்தி உனக்கு என்ன தெரியும்...?”

“மனசே இல்லை, சக்திக்கு எங்கப்பா போக?”

“இதோ பாரு இந்து, பழைய குப்பையைக் கிளறக்கூடாது. நீ நல்லாவே வாழுவே... வாழப் போறே. நான் பார்க்கப் போறேன். உன் மனசை அதுக்கு தயார்படுத்திக்கோ.”

–அப்போது வாசல் பக்கம் யாரோ நிழல் போல தெரிய, கோவிந்தராஜன் பார்வை அந்தப் பக்கமாகச் சென்றது.

வாசல் பக்கம் பாலு!

‘இந்து... இந்து...’ என்று பித்தாக அலைந்து– இந்துவால் ஒரு பிய்ந்த செருப்பைப் போல் தூக்கி எறியப்பட்ட அதே பாலு.

அது ஒரு அநியாயமான சோகக்கதை!

6

அன்று...

‘சத்தியமாய் காதல்– காமமே...
சதைப் பசிக்கு இப்படியொரு புனிதப் பெயரா?
காதலை அன்பென்கிறது அகராதி!
அன்பு அனைவருக்கும் பொது அல்லவா?

கணிகையை காதலிப்பவர் ஏன்
காக்கை– குருவியைக் காதலிப்பதில்லை!
கன்னியை வசப்படுத்த துடிப்பவர் ஏன்
கன்னிமை கடந்தோரை வசப்படுத்துவதில்லை?
காதலை பொதுவில் வையுங்கள்!
அன்பான அனைவரையும், அனைத்தையும்
காதலியுங்கள்...
சதை நேசம் காதலாகாது... இப்போதெல்லாம்
சத்தியமாய் காதல்– காமமே!

–பாலச்சந்திரன்

கல்லூரி கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற அந்த கவிதை, அறிவிப்புப் பலகையில் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டு எல்லோராலும் விமர்சிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

"பாலுவோட கவிதையை நான் ஏத்துக்கறேன்" என்று தொடங்கியிருந்தாள் தாரிணி.

"என்னடி இது... அந்த லூசு கவிதையைப் பத்தி ஏத்துக்கறேங்கறே...?"– ஒருத்தி கேட்டாள்.

"நான் ஆளைப் பார்த்து கவிதையை எடை போட விரும்பலை. கவிதையில் இருக்கற கருத்தைப் பார்த்து சொல்றேன்."

"அப்படி என்ன பெரிய கருத்து?"

"இப்பல்லாம் காதல்ங்கறது காமம்தான்டி! எனக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லை."

"எல்லோரும் ஒண்ணும் அப்படிக் கிடையாது."

"இல்லை. எல்லோரும் அப்படித்தான்!"

"ஒத்துக்கமாட்டேன்! நம்ம கல்லூரில எவ்வளவோ ஜென்டில்மேனெல்லாம் உண்டு. ஏன் நம்ம சந்தோஷை எடுத்துக்கயேன்."

ஒருத்தி சந்தோஷை பிடித்து இழுக்கவும், அங்கே சிந்தனையில் இருந்த இந்துவின் தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. அப்போதுதான் அவன், அவள் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்த ஆரம்பக் காதல் நிலை.

"சந்தோஷா இருந்தாலும் சரி, இதை எழுதின பாலுவாவாக இருந்தாலும் சரி... பொம்பளை விஷயத்துல, 'செக்ஸ்'ல

கண்ணியமால்லாம் நடந்துக்க மாட்டாங்க. நடந்துக்க முடியாது..."

"எதை வெச்சு அப்படிச் சொல்றே?"

"இப்போதைய கால கட்டத்தை வெச்சு."

"எந்த கால கட்டத்துலயும் நல்லதும் இருந்திருக்கு, கெட்டதும் இருந்திருக்கு. மாதவி வாழ்ந்த காலத்துல கண்ணகி வாழலையா என்ன?"

"நீ சம்பந்தமில்லாம எங்கேயோ போறே! இப்போ காதல்னா காமம்தான். என் அனுபவத்துல அதை சொல்றேன். என்னை ஒருத்தன் 'டாவ்' அடிச்சான். 'நீ இல்லாம என்னால உயிர் வாழ முடியாது'ன்னு சொன்னான். 'ஏன்?'னு கேட்டேன். 'உன்னைப் பார்க்காம இருக்க முடியலை. உன் நினைப்பு உருக்குது'ன்னு சொன்னான்.

'அதான் ஏன்?'னு கேட்டேன். 'எனக்கு உன் பேர்ல காதல்'னான். 'அப்படின்னா என்ன?'ன்னு கேட்டேன். 'அன்பு'ன்னான். 'உலகத்துல எல்லாரும் எல்லார் பேர்லயும் அன்பு செலுத்தணும். ஈ, எறும்பைக்கூட நேசிக்கணும். அதனால அதுல ஒண்ணும் தப்புல்ல. ஆனா, அப்படி அன்பு செலுத்தறதுக்கும், என்னைப் பார்க்காம இருக்க முடியலைங்கறதுக்கும் சம்பந்தம் இல்லையே?'ன்னு சொன்னேன்.

'அந்த அன்பு வேற, இந்த அன்பு வேற'ன்னு சொன்னான். 'அன்புலகூட இரட்டை வேஷமா?'ன்னு கேட்டேன். 'ஆமா! இது வாலிப அன்பு. அதாவது, காதல்'னு சொன்னான். 'அப்ப என்னைப் போன்ற எல்லா பெண்கள் மேலேயும் காதலா?'ன்னு கேட்டேன். 'இல்லை, எனக்கு யார் அழகுன்னுபடுதோ அவங்க மேல'ன்னு சொன்னான். 'அழகு... உடம்பு சம்பந்தப்பட்டதாச்சே?'ன்னேன். 'ஆமா... நீ எல்லோரா ஓவியம், அஜந்தா சிற்பம்'னான். அப்புறமாக, 'நிலவே... மலரே... குயிலே... காதல் குரங்கே'ன்னு ஒரே பினாத்தல்! என் 'பர்சனாலிட்டி' எனக்குத் தெரியாதா? இருந்தும், எனக்குள்ள அவன் வர்ணனைகளால் மயக்கம். எங்க வீட்ல என்ன மூதேவின்னு திட்டுவாங்க.

அவனோ ஸ்ரீதேவின்னான். சினிமாவுக்கு கூப்பிட்டான். போனேன். முதல்ல கைகளைத் தொட்டான். தோள்ல கை போட்டான். அப்புறம் நண்டு மாதிரி ஊற ஆரம்பிச்சுட்டான்.

‘ஏய், இதெல்லாம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம்’ன்னு சொன்னேன். ‘பரவாயில்ல... இப்பக்கூட வெச்சுக்கலாம்’ன்னு சொல்லி என்னை பாடாபடுத்திட்டான். போதும் போதும்னு ஆயிடிச்சு. ‘ஐயா சாமி... என் வயித்தை நிரப்பி, விஷம் குடிக்க வெச்சுடாதே...! நான், நீ நினைக்கற ரகம் இல்லை’ன்னு சொன்னேன். ‘ஒண்ணும் ஆயிடாது. கர்ப்பம் தரிக்காம ‘என்ஜாய்’ பண்ண எவ்வளவோ வசதி வந்திடிச்சு’ங்கறான்... எப்படி இருக்கு கதை? இதான்டி இந்த காலத்துக் காதல்...”

“ஏய், ஒரேயடியா கதை விடறா... இவ சந்திச்ச அந்த காஞ்ச மாடு வேணும்னா அப்படி நடந்துக்கிட்டு இருக்கலாம். நானும்தான் ஒருத்தரை காதலிக்கிறேன். என்னை அவர் தொட்டதே கிடையாது.”

“பின்னாடி ஒரேயடியா போட்டு பொரட்டி எடுத்துடலாம்னு நினைக்கறானோ என்னவோ?”

“கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் நீ என்ன வேணா செஞ்சுக்கோ. அதுக்கு முந்தி செஞ்சாதானே தப்பு...?”

“அதுக்காகவே காதலிக்கிறது– கல்யாணம் பண்ணிக்கறது எல்லாமே தப்புதான்.”

“அப்ப பெரியவங்க பார்த்து பண்ணுற கல்யாணத்துல இது இல்லியா? முதல் இரவுன்னு எதுக்கு வைக்கிறாங்க?”

“இதோ பாரு... ‘செக்ஸ்’ தப்பு கிடையாது. காமம் ஒரு நெருப்பு. அதை அடுப்பை எரிச்சு சமையல் செய்யற மாதிரி அழகா பயன்படுத்திக்கத்தான் கல்யாணம். அப்படி இல்லேன்னா சாமியாரா போயிடறது நல்லது.”

“அழகா சொன்னே! அந்த நெருப்பை அழகா எரிக்கணும். சினிமா தியேட்டர், பூங்கா, பொது இடம்னு கண்ட இடத்துல அதை எரிக்கக்கூடாது. அப்படி எரிக்கறது வாழ்க்கையும் கிடையாது.”

“இப்ப முடிவா என்ன சொல்றீங்க? பாலு எழுதினது சரியா... தப்பா?”

“அது ஒரு சரியான தப்பு.”

“இது என்ன புதுமையான விமர்சனம்?”

“ஆமா... தப்புன்னு பார்த்தா தப்பு. சரின்னு பார்த்தா சரி. இளமை பிராயத்துல ஒரு ‘திரில்’லுக்காக அப்படியும் இப்படியுமா

இருந்துக்கறதுல ஒரு தப்பும் இல்லை. இந்த காலத்துல புலனடக்கம் சாத்தியம் இல்லை.

வீட்டைவிட்டுவெளியேகிளம்பினாகண்ணுலபடறகாட்சியெல்லாம் ‘செக்ஸை’ தூண்டற மாதிரிதான் இருக்கு. நாம் போட்டுக்கற அரை குறை உடை, சுவத்துல ஒட்டற சினிமா சுவரொட்டி, சில புத்தகங்கள்ல வர்ற ‘புளோ அப்’ படங்கள், கதைகள்ல வர்ற சம்பவங்கள், பார்க்கற சினிமாவுலயும் கவர்ச்சியான காட்சின்னு நம்ம மனசையும், அதோட உறுதியையும் சோதிக்கற காலம் இது...! இங்க நாம சாப்பிடற சாப்பாட்லயும் உப்பு– காரம் அதிகம். உடம்பு எப்படி பெட்டிப் பாம்பா சுருண்டு கிடக்க முடியும்? அது சீறத்தான் செய்யும்.

பேசாம அமெரிக்கா மாதிரி ‘ஓப்பன் செக்ஸ்’ல நம்மளை விட்டுடலாம். மூடி மூடி வெச்சு என்னத்தை சாதிச்சோம்? காதலும், காமமும் அதிகரிச்சதுதான் மிச்சம்.”

– பாலுவின் பலத்த விவாதத்தில் அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, அவனே அங்கு வந்தான். எல்லோரும் அவனை ஒரு தினுசாக பார்த்தனர்.

“ஹலோ பாலு, உங்க கவிதைதான் இங்க இவங்க வாயில வதைபட்டுக்கிட்டு இருக்கு...” என்றாள் தாரிணி.

“கவிதைன்னா விமர்சனம் இருக்கத்தான் செய்யும். விமர்சனம்தானே மனிதனை வளர்க்கும்!”

–பாலுவின் பதிலில் வாயைப் பிளந்தாள் தாரிணி.

“சில விமர்சனங்கள் நம்மளை வளர்க்காது. சோர்வடைய வெச்சுடும், பாலு. ஆமா, காதலை பத்தி எப்பவும் எதிராவே சிந்திக்கிறீங்களே... ஏன்?”

“யார் சொன்னா? நான் எதிரா சிந்திக்கலை! சரியா சிந்திக்கறேன்.”

“காதல்... காமங்கறது சரியான சிந்தனையா?”

“இப்ப அதுதானே உண்மை?”

“ஏன், காமம் இல்லாத காதலே கிடையாதுங்கறது உங்க முடிவா?”

“விதிவிலக்கா இருக்கலாம்... அங்க ஒண்ணு, இங்க ஒண்ணு.”

“அப்ப அதை மெச்சி ஏன் எழுதக்கூடாது?”

“எப்பவும் அதிகமாக பாதிக்கற ஒண்ணைதான் எழுதணும்.”

“சரி, விஷயத்துக்கு வரேன். உங்களால காமம் கலக்காம காதலிக்க முடியுமா?”

“முடியும். நான் காதலிச்சுகிட்டும் இருக்கேன்.”

பாலுவின் அந்த பதிலில் தாரிணி அதிர்ந்துபோனாள்.

‘இந்த மூஞ்சிக்குள்ளும் காதலா? இந்த மனிதனின் இதயம்கூட காதலிக்கக்கூடியதா?’

– வியப்பு, சுதந்திர தின கொடி போல தாரிணிக்குள் மேலேறியது.

“யாரைன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?”

“ஸாரி... அது ‘சஸ்பென்ஸ்’.”

அவன் பதில் அருகில் இருந்த இந்துவையும் ஆச்சரியப்படுத்தியது. அவளும் அவனிடம் ஊன்றினாள்.

பாலு அதை லாவகமாக கவனித்தான். மெலிதாக சிரித்துக்கொண்டான். ‘என் காதலியே நீதானே?’ என்பதுபோல பார்த்தான்.

ஆனால், அவளால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை!

“என்ன பெரிய ‘சஸ்பென்ஸ்’? சும்மா சொல்லுங்க பாலு...”– தாரிணி விடுவதாக தெரியவில்லை.

“ஸாரி, இது ஒருதலைக் காதல். நான்தான் அவளைக் காதலிக்கிறேன். அவ இன்னும் என்னைக் காதலிக்கலை. அவளும் என்னைக் காதலிக்க ஆரம்பிக்கட்டும். பிறகு சொல்றேன்.”

“ஆமாம், அவளுக்குத் தெரிஞ்சாத்தானே அவ காதலிப்பா?”

“அவளுக்கு மட்டும் தெரிவிப்பேன்.”

“அவ மறுத்துட்டா...?”

“நான் ஒரு நல்ல காதலனா இன்னொரு பெண்ணை நினைச்சுக்கூட பார்க்காம காத்திருப்பேன் தாரிணி.”

“எதுக்கு காத்திருக்கணும்... அவதான் காதலிக்கலையே...?”

“ஒருக்கால் பின்னால காதலிக்கலாம் இல்லியா?”

“எப்ப... கிழடு தட்டிட்ட பிறகா?”

“ஏன் இல்ல? ஏன் கூடாது தாரிணி...?”

“வாலிபம் போன பின்னே காதலிக்கறதுல அர்த்தமே கிடையாது பாலு...”

“நான் ‘செக்ஸு’க்காக காதலிச்சா நீங்க சொல்றதுதான் சரி... நான் காதலிக்கறது அவ மனசை!”

“மனசை காதலிக்க காதலனா இருக்கணும்கற அவசியம் இல்லையே...! ஒரு அண்ணனா நினைச்சுக்கூட அன்பு செலுத்தலாமே...?”

தாரிணியின் இந்த மடக்கலான கேள்வி முன் சற்று திணறித்தான் போனான்.

வாஸ்தவம்தானே? சரீர பிரக்ஞை இல்லாதபட்சத்தில் நாம் செலுத்தும் அன்பு சகோதரத்துவத்தில் அமைவது பவித்ரமான ஒன்றுதானே? ஆனால், அந்த வார்த்தையை நினைத்துப் பார்க்க நெஞ்சில் கூச்சம் நிலவியது. இனம் புரியாத ஒரு ஆக்கிரமிப்பு. ‘இந்து என்பவள் தனக்கு மட்டுமே உரியவளாக இருத்தல் வேண்டும்’ என்பது போல் அவனை நினைக்கவிட்டது.

‘சகோதர அன்பை யார் வேண்டுமானாலும் செலுத்தலாம். ஆனால், தனது அன்பு அதனினும் மாறுபட்டது. அதற்காக அது காமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்றும் கூற முடியாது!’

நினைவுக்குள் பாலு நெளியத் தொடங்கிவிட, அவனை அப்படிச் சிக்கலில் சிக்க வைத்த கேள்வியைக் கேட்ட தாரிணியிடமோ பெருமிதம்!

இந்துவும் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டே இருந்தாள். பாலுவின் மனப்போராட்டத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவளுக்கும் ஆச்சரியம்.

‘இவன் காதலி யாராக இருப்பாள்?’

இந்து மனக்கேள்வியில் ஊஞ்சல் கட்டியபோது, சந்தோஷ் நுழைந்திருந்தான்.

“ஹாய்... என்ன எல்லோரும் சீரியஸாக ஏதோ சிந்திச்சுக்கிட்டிருக்காப்பல தெரியுதே...?” அவனிடமும் கேள்வி.

“வாங்க சந்தோஷ்! இன்னிக்கு மிஸ்டர் பாலுவால காதல் பற்றி ஒரு காரசாரமான விவாதம்...” – தாரிணி எடுத்துக்கொடுத்தாள்.

“பாலு எழுதின கவிதையை மையப்படுத்தியா?”

“எப்படி அவ்வளவு சரியாக சொல்றீங்க?”

‘எல்லாம் ஒரு யூகம்தான்! எனக்கே அவர் கவிதை விஷயத்துல நிறைய கருத்து வேறுபாடு. காதல்னாலே காமம்கறது அவர்

கருத்து. அவர் வேணும்னா காதலை காமமா நினைக்கலாம். ஆனா, நான் என் காதலை துளிகூட காமத்தோட தொடர்புபடுத்தி நினைக்கவேயில்லை."

சந்தோஷின் கருத்தில் இந்து முகத்தில் மத்தாப்பு ஜொலிப்பு. 'வர்ரே வா... இத்தனை தெளிந்த இதயமா உனக்கு!'– என்னும் ஆச்சரியப் பார்வை வேறு.

பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த பாலுவுக்கு, சந்தோஷுக்கு பதில் சொல்வதில் எல்லாம் விருப்பம் இல்லை என்பது போல் பார்வை. சந்தோஷுக்கும் அது புரிந்தது. அவனது அந்த லட்சியம், லேசாக அவனைக் கவலைப்படவும் வைத்தது.

மனித மனங்களுக்குப் பல சமயங்களில் காசு பணத்தைவிட 'பொருட்படுத்துதல்' என்பது ஜீவனுக்கு சமமான விஷயம்.

பாலுவின் இந்த அலட்சியம், சந்தோஷுக்குள் வேறுவிதமாக அவனை கிள்ளித் தள்ளியது. அதை பேச்சில் கொட்டினான்.

"எப்ப இப்படியெல்லாம் எழுதறாங்களோ! அவங்ககிட்ட சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் சம்பந்தமே இருக்காது. காதல்... காமமானதுன்னு கவலைப்படறவங்க அவங்க காதல் விஷயத்துல காமம் இல்லாம இருக்கமாட்டாங்க."

"இல்ல, நான் உன்னை மாதிரி கிடையாது. என் காதல்ல காமம் கிடையாது"– பாலு பதிலுக்கு கத்தினான்.

"மொதல்ல உனக்கு காதலியே கிடையாது. அப்புறம்தானே அவகிட்ட உனக்கு காமம் இருக்கா... இல்லையான்னு பார்க்க..."

– பாலு அதைக் கேட்டு சிவந்து போனான்.

"நான் ஒருத்தியைக் காதலிக்கிறேன். அவளும் என்னைக் காதலிப்பா! அடைஞ்சா அவளைத்தான் மனைவியா அடைவேன். உடம்பு எனக்கு ஒரு பொருட்டே கிடையாது. அப்படி அடையலேன்னா நான் காலம் பூரா சந்நியாசியாவே இருந்துடுவேன்."

"ஹேய், இந்த பீலாவெல்லம் விடாதே...! விதி ரொம்ப பெரிசு தம்பி. உன் சவால்ல நீ தோத்துடப் போறே..."

"தோக்க மாட்டேன். என் மனஉறுதி எனக்குத் தெரியும்."

"அப்படின்னா நீ இனி காலம் பூரா சந்நியாசிதான்! நான் அதுக்கு உறுதி தர்றேன்."

"என்னை யாரும் காதலிக்க மாட்டான்னு நினைச்சுத்தானே

இப்படிச் சொல்றே...?"

"ஆமா... பார்க்கலாமா?"

"பார்க்கலாம்."

– இருவரும் கட்டை விரலை உயர்த்தி பந்தயக் குதிரைகள் ஆகிவிட்டதை சுற்றி நின்று பார்த்தவர்கள் ஆச்சரியமாக சிலாகித்தனர்.

'தேவையில்லா பந்தயம். ஒரு கவிதை விவாதம் இப்படி சூடுபிடிக்கத் தேவையில்லை' என்று கருதிக்கொண்டார்கள்.

இந்து மட்டும், 'சரியான போட்டி!' என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

7

இன்று...

"வாங்க சார்... வாங்க..."– வாசல்புறம் நின்றுகொண்டிருந்த பாலுவை கோவிந்தராஜன் உள்ளே அழைக்கிறார்.

இந்துவுக்கோ அவனைப் பார்க்கவே பிடிக்காத மாதிரி ஒரு வேதனை.

'திடும்மென்று வந்து நிற்கிறானே...!'

'காதலுக்கு இலக்கணம் சொன்னவன்– காதலிப்பவளையே கைப்பிடிப்பேன்... இல்லையென்றால் காலம் முழுக்க சந்நியாசியாக இருப்பேன் என்று சவால் விட்டவன்– நடுவிலேயே காதலும், காமமும் ஒன்று என்கிற மாதிரி இருட்டில் தன்னைக் கட்டிப்பிடித்து கெடுக்கப் பார்த்த பரம சண்டாளன்... இன்று எதற்கு வந்திருக்கிறான்?'

– மனதுக்குள் அலைமோதும் உணர்வுடன் அவள் குனிந்த தலை நிமிரவேயில்ல.

உள்ளே நுழைந்தவன், கோவிந்தராஜனை கனிவாக ஒரு பார்வை பார்த்தான். அவர் வாய் திறந்தார்.

"உங்களைப் பற்றி இந்து நிறைய சொல்லியிருக்கா..." என்றார்.

"நல்ல விதமாவா, கெட்ட விதமாவா?"

– அவன் அப்படிக் கேட்பான் என்று அவர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருந்தும் சுதாரித்தார்.

"பொதுப்படையா பேசியிருக்கா. தப்பா பேச ஏதாவது இருக்கா என்ன?"

"நிறைய இருக்கு சார்..."

"போகட்டும். காத்தாலயே உங்களை கோர்ட்டு வாசல்ல பார்த்தேன். இப்ப வீட்டுக்கே வந்திருக்கீங்க. உங்களுக்கு என்ன வேணும்?"

"இந்துவுக்கு சந்தோஷமான வாழ்க்கை அமையணுங்கிறதுதான் என்னோட விருப்பம்."

"ரொம்ப சந்தோஷம்! அவ சந்தோஷமா இருக்கணும்னு நீங்க நினைக்க காரணம்?"

"நான் அவளை நேசிக்கற ஒருத்தன்."

"அவ இன்னொருத்தன் மனைவி சார்..."

"நான் இல்லைங்கலை. அடுத்தவன் மனைவி நல்லா இருக்கணும்னு நினைக்கறது தப்பா சார்?"

"எல்லோரும் நல்லா இருக்கணும்னு நினைச்சா அது நல்ல நினைப்பு. ஒரு குறிப்பிட்ட நபரின் மனைவி நல்லா இருக்கணும்னு நினைச்சா..."

"நீங்க கேக்க நினைக்கறது எனக்குப் புரியுது சார். நான் இந்துவை ஒரு காலத்துல மனசார காதலிச்சவன். காதல்னா புனிதம்கறது என் கருத்து. ஆனால், உலகம் அதை காமமா ஆக்கிட்டு வருது. என் கருத்துக்கு பலத்த சோதனை வந்தது. இந்துவை நான் அநியாயமா இழந்துட்டேன். அதைப் பற்றிகூட எனக்கு கவலை அதிகமா இல்லை. அவ சந்தோஷ் என்கிற நரிகிட்ட சிக்கினதுதான் பெரிய வேதனை. இருந்தும் நல்லா இருப்பாள்னு நம்பினேன். அவ வாழ்க்கை இப்ப எவ்வளவு மோசமா இருக்குன்னு நான் உங்களுக்கு சொல்லத் தேவையில்லை."

"எல்லாம் சரி... இந்து வாழ்க்கை இப்படி ஆகி இவ விஷயம் கோர்ட்டு வரை போனது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

– கோவிந்தராஜனின் இந்த கேள்வி முன் பாலு ஒரு கடிதத்தை எடுத்து நீட்டினான்.

கடிதத்தை விரித்தவருக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. சந்தோஷ்தான்

கடிதத்தை எழுதியிருந்தான்.

'பாலுவுக்கு!

சவாலில் என்னிடம் தோற்றுப் போனவனே... எப்படி இருக்கிறாய்? என்னிடம் சவால்விட்ட மாதிரி சந்நியாசியாகத்தானே? நீ சந்நியாசியாக இருப்பது மட்டுமல்ல... நீ மிகவும் ஆசைப்பட்ட இந்து என்னிடம் சந்தோஷமாக இருந்தால், அதைப் பார்த்து பொறாமைப்படும் சராசரி மனிதனல்ல.

இந்து என்னிடம் கொடுமைப்படுவதை பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் உன் வேதனை அதிகமாகும். அந்த வேதனை தாளாமல் நீ தற்கொலையே செய்துகொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் எனக்கு மகிழ்ச்சி... வா... வந்து பார், நாளை கோர்ட்டுக்கு. நான் இந்துவை படுத்திய பாட்டை ஓரளவு அறியலாம் நீ.

நீ காதலித்தவள் இனி 'நித்திய கண்டம் பூர்ண ஆயுசு' என்று வதைபட போகிறாள். அது மட்டுமல்ல, அவள் என்னை விவாகரத்து செய்யப் போகிறாளாம்.

நான் கசக்கி எறிந்த அந்தக் கனியை ஒரு மடையன்கூட திரும்ப மணக்க மாட்டான். நீயும் மணக்க முடியாது. உன் யோக்கியதைதான் அவளுக்குத் தெரியுமே!

நீங்கள் இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நொந்து வெந்து சாக வேண்டும். அதுதான் இனி எனக்கு தேவை.

இப்படிக்கு

சந்தோஷ்குமார்'

– கடிதத்தைப் படித்து முடித்த கோவிந்தராஜன், பாலுவை கலங்கின விழிகளுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

"நான் இப்போ திருச்சியில் இருக்கேன். ஏறத்தாழ சந்நியாசியின்னே வெச்சுக்கோங்களேன். திடீர்னு இந்த கடிதம் நேத்து வந்து கிடைச்சது. எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். சந்தோஷ், இந்து... இவங்களை நான் ஏறத்தாழ மறந்துட்ட நேரத்துல இப்படியொரு கடிதம். நான் திருச்சியில் இருக்கறதை தெரிஞ்சிகிட்டு, எப்படியோ முகவரியை கண்டுபிடிச்சு சந்தோஷ் இதை எழுதியிருக்கான்... புண்ணைக் கிளர்ற மாதிரி மகா மட்டரகமான செயல், இது..."

– பாலுவின் விளக்கத்தைக் கேட்டு இந்து சட்டென்று கோவிந்தராஜன் கைக் கடிதத்தை பிடுங்கிப் படித்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் நெற்றியில் கை வைத்தபடி சற்று தள்ளிப் போய்

உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

"அப்பா, எதுக்கப்பா இவர் இப்படி நடந்துக்கறாரு? நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன்? இவர் மற்ற பெண்கள்கிட்ட தொடர்பு வெச்சிருக்கறது தெரிஞ்சும், ராதிகா தற்கொலையே செய்துகிட்டும்... இவரை விடாம நேசிச்சேனே, அதுக்கு இதுதான் எனக்குப் பரிசா?"

–அவள் உதட்டில் அருவிப் பிரவாகமாய் புலம்பல்.

"அவன் என்னிக்குமே நல்லவனா இருந்ததில்லை இந்து. கல்லூரி வாழ்க்கையில அவன் ஒரு நடிகன். நீ தாமதமாக்கூட புரிஞ்சுக்கலை. அவன் மனுஷனே கிடையாது."

பாலுவிடமிருந்து வந்த பதிலை வெறுப்புடன் காதில் வாங்கிக்கொண்டாள் அவள்.

"மனிதப் பிறப்புல எவ்வளவோ விசித்திரங்கள். சிலருக்கு உருவம் குரூரம்... இவன் மாதிரி ஆளுக்கு உள்ளம் குரூரம். என்னை என்னம்மா பண்ணச் சொல்றே? நாங்க ஏதாவது பேசினா, உபதேசம்னு ஒதுக்கிடற நாகரீக மக்காளாச்சே நீங்க..."

–கோவிந்தராஜன் அந்த துக்கப் பிசைவிலும் தன் மகளை சொல்லாமல் கிள்ளாமல் கிள்ளினார்.

"வாஸ்தவம்தாம்ப்பா...! எங்க தலைமுறைக்கு எதுலேயும் ஆழமான கண்ணோட்டம் கிடையாது. நாங்கள்லாம் சரியான நுனிப்புல் கூட்டம். எனக்கு இது பத்தாதுப்பா. இன்னமும் வேணும்."

–முகத்தால் கைகளை மூடிக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தவளை பாலு சோர்ந்து போய் பார்த்தான்.

"அழாதே இந்து... போனதை நினைச்ச அழறதைவிட– நடக்கப் போறதை நினைக்கறதுதான் வீரியமுள்ள வாலிபத்துக்கு அழகு..." என்றான்.

"நான் அழுவேன்... சிரிப்பேன்... நீங்க அதை நினைச்சு கவலைப்பட வேண்டாம் மிஸ்டர். கொஞ்சநேரம் என்னை தனியா விடுங்க" என்றாள், அவனைப் பார்த்து.

கோவிந்தராஜனை அது என்னவோ செய்தது.

"இந்து, இப்படி பிடிவாதம் பண்ணாதே! உனக்காக வருந்தி திருச்சியில் இருந்து வந்திருக்கற ஆளு இவர்."

"எங்க இருந்து வந்தாலும் கவலை இல்லையப்பா. இவர் ஒரு சரியான வேஷக்காரர்."

"இருந்துட்டு போகட்டும். அதுக்காக நீ இப்படி நடந்துக்கலாமா? இந்த தேசத்துல யார்தான் வேஷம் போடலை? அழுதுகிட்டே சிரிக்கற வேஷம் போடறேன் நான் ... ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு வேஷம் போடாம இல்லை இந்து."

"எனக்கு விளக்கம் வேண்டாம். இவரை வெளியே போகச் சொல்லுங்க..."

– இந்துவின் பிடிவாதத்தைக் கண்டு பாலுவே மெள்ள பின்வாங்க ஆரம்பித்தான்.

"ஸாரி இந்து... நானே போயிடறேன்! நானே போயிடறேன் சார்..." என்றபடி திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனை பின்தொடர்ந்தார் கோவிந்தராஜன். வாசல் தாண்டி படியிறங்கி 'காம்பவுண்டு' சுவர் பாதாம் மர நிழல் கடந்து வீதியைத் தொட்டவனைத் தொடர்ந்து சென்றார்.

"மிஸ்டர் பாலு! ஒரு நிமிஷம்..."– என்றபடி அவனை தோளைப் பிடித்து நிறுத்தினார்.

அவன் கலங்கலாக அவரைப் பார்த்தான்.

"வாங்க, நடந்துகிட்டே பேசுவோம். ஆமா, உங்க பேர்ல ஏன் இந்துவுக்கு அவ்வளவு வெறுப்பு? உங்களைப் பார்த்தா தப்பு பண்ணுறவர் மாதிரி தெரியலை. அதனால்தான் கேக்கறேன்"

– நடந்தபடி கேள்வி கேட்டவரை வறட்டு சிரிப்புடன் பார்த்தான்.

"பரவாயில்ல சார். நீங்களாவது என்னைப் புரிஞ்சிக்க முயற்சிக்கிறீங்களே!" என்றான்.

"அதெல்லாம் பிறகு. உங்க பேர்ல இந்துவுக்கு ஏன் வெறுப்பு? காரணம் என்ன?"

"அது அன்று நடந்த ஒரு தர்மசங்கடமான சம்பவம் சார்."

"அதுதான் என்ன?"

8

அன்று...

கல்லூரி வளாகம் கலகலத்து கிடக்கும் காலைப் பொழுது. 'டை'

கட்டிய பேராசிரியர்களின் கர்வமான நடை. காளைத்தனமான மாணவ தேகங்களின் கொத்துக் கொத்தான கூட்டம். வகுப்புகளில் பெஞ்சின் மேல் தாளம் போட்டபடி நண்பர்களுடன் அரட்டை-திளைப்பு என்கிற கல்லூரி குணாம்சங்களில் இந்து மட்டும் அளவுக்கு அதிகமான மவுனத்தில் இருந்தாள்.

மனதில் 'ஸ்லோ மோஷனில்' ராஜகுமாரன் உடையில் சந்தோஷ் 'டூயட்' பாடி- 'வா இந்து! சேர்ந்து பாடு...' என்று அழைப்பது போன்ற பிரமை.

பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தாரிணி அது புரிந்த மாதிரி சிரித்தாள்.

"காலேஜ்ல இப்பல்லாம் பட்டத்தைவிட சுலபமா காதல் கிடைச்சுடுது. 'டிகிரி'யைவிட சுலபமா புருஷன் கிடைச்சுடறான்..." என்றாள், சற்று இளக்காரமாக.

"யாரை நினைச்சுடி நீ பேசறே?"

– பார்வதியிடம் இருந்து எதிர்க்கணை.

"எல்லாம் நம்ம இந்துவை நினைச்சுத்தான். சந்தோஷை நெனைச்சு பனிக்கட்டியா உருக ஆரம்பிச்சுட்டாடி" என்றாள்.

"அது எப்படி உனக்கு தெரியும்?"

"ஆங்... எனக்கு எப்படித் தெரியுமாவா? நான் 'சப்ஜெக்ட்'ல 'வீக்'கா இருக்கலாம்டி. ஆனா, 'காலேஜ்'ல யார்- யாரை டாவடிக்கறாங்க... சினிமா போறாங்க... கட்டிப் பிடிச்சு 'டூயட்' பாடுறாங்கங்கறதை குறிப்பு எடுக்கறதுல இங்கு ஒரு கூட்டமே 'எக்ஸ்பர்ட்'. நான் அதுல உறுப்பினர்..."

"அது சரி... சந்தோஷ் இவளை 'லவ்' பண்றானா?"

"ஆமா... எறும்புக்கு வெல்லம் கசக்குமா என்ன?"

"நாமல்லாம்கூடதான் வெல்லம்."

"இருக்கலாம். ஆனா, கறுப்பு வெல்லத்துக்கும், மஞ்ச வெல்லத்துக்கும் வித்தியாசம் உண்டுல்ல?"

"அப்படின்னா நாம கறுப்பு வெல்லமா?"

"ஏதோ ஒண்ணு. இப்ப அம்மணி அவரை நெனைச்சு உருக ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. அவரும் வர்ற நேரம்..." என்று தாரிணி சொன்னபோது,

கல்லூரியின் தார்ச்சாலையில் சந்தோஷின் சந்தோஷச் சவாரி

இருசக்கர வாகனத்தில்!

நீலச் சட்டை, நீல பேண்ட் என்று வான வண்ணம் காட்டியபடி 'பைக்'கைவிட்டு இறங்கியவனை நிறைய கறுப்பு, மஞ்சள் வெல்லங்கள் பார்க்கின்றன.

அவனோ தனது படை கொட்டமடிக்கும் பன்னீர் மர நிழலை போய்ச் சேர்ந்தான்.

"வா மாப்ள... என்ன 'புளு கலர்'ல ஒரே அசத்தலா வந்துருக்கே?"

"நம்ம 'லெச்சரர்' ரேணுகாவுக்கு 'புளு கலர்'னா ரொம்ப இஷ்டமாமே?"

"அடப்பாவி... ஆட்டைக் கடிச்சு, மாட்டை கடிச்சு- கடைசியில வாத்தியாரம்மாவை கடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டியா?"

"அமையற எல்லாத்தையும் அமைச்சுக்கணும் மச்சானுங்களா..."

"ஆமா, இந்து என்ன ஆனா? 48 நாள் விரதத்துல ஏதாவது முன்னேற்றம் உண்டா?"

"இப்பதான் என்னை நெனைச்சு 'டூயட்' பாட ஆரம்பிச்சுருக்கா. ஒரு வாரம் போகட்டும். அவளாவே கடிதம் எழுதி அனுப்புவா பாரு."

"அது எப்படிம்மா காதல் அகராதியில் அவ்வளவு கச்சிதமா நீ கணக்கு பண்றே?"

"எல்லாம் பூர்வஜென்ம புண்ணியம் பக்தா."

"இந்துவோடு காதல் மட்டுமா, இல்லை கல்யாணமுமா?"

"நம்ம அகராதியில யாரையும் கல்யாணம் செய்துக்கற யோசனையே கிடையாது. அப்படி மீறி கல்யாணம் பண்ணிக்கறதா இருந்தா... சினிமா நடிகைகள்ல யாரையாவது பண்ணிக்கிட்டா உண்டு."

"ஆமா தலைவா! உன்னைக் காணோம்ன்னுதான் அவங்களும் ஏங்கிக்கிட்டு இருக்காங்க..."

"டேய்! தலைவரோட மச்சம் பத்தி உனக்கு என்ன தெரியும்? அது ரம்பா, ஊர்வசியையே முடிஞ்சுக்கற மச்சம்டா. இருந்தாலும் இந்துவை நிச்சயமா கல்யாணம் பண்ணிப் பாரேன்..."

–பேச்சுக்குப் பேச்சு வளர்ந்துகொண்டே போனபோது பாலுவின்

ஊருடுவல்.

அவனைப் பார்க்கவும் பேச்சிலும் திசை மாறல்.

"மாப்ள... இந்த புலவன்கூட எவளையோ 'லவ்' பண்றதா சொன்னானே, எவள்டா?"

"சும்மா 'ரீல்' விட்டுருப்பான். இவன் அழுக்கு ஜிப்பா நாத்தத்துக்கே பயந்து பிச்சைக்காரிகூட ஓடிடுவா. இவனைப் போய் ஒருத்தி 'லவ்' பண்ணப் போறாளாக்கும்?"

"ஒருதலைக் காதல்னுதான் சொல்லிட்டான். அப்புறம் நம்ம கல்லூரி மகாராணிகளைப் பற்றி எதுக்கு வெட்டிப் பேச்சு? இவன் 'லவ்' பண்ற அந்த தேவதையை யாருக்காவது தெரியுமா? தெரிஞ்சுட்டு வந்து சொல்றவங்களுக்கு பரிசு... என்ன சந்தோஷ், கண்டுபிடிக்க முடியுமா? உன்னால பொம்பளைகளை வளைக்கத்தான் முடியும். இவனை மாதிரி ஆளுங்களை ஆராய்ந்து விஷயத்தை தெரிஞ்சுக்க முடியுமா? முடிஞ்சா ஆயிரம் ரூபா தர்றேம்ப்பா..."

ஒருவன் சந்தோஷை பெரிதாக கிள்ளினான். சந்தோஷை என்று இல்லாமல் எந்த ஆண்களையும் பார்த்து, 'முடியுமா, சாத்தியமா?' என்றெல்லாம் கேட்டுவிடவே கூடாது.

முடியாது என்று முன்பே தெரிந்தாலும், முட்டிப் பார்க்கத் துடிப்பது. இளமையின் விசித்திரமான சுபாவம். சந்தோஷையும் அந்த சுபாவம் ஒரு ஆட்டு ஆட்டத் தொடங்கியது.

"இந்த பாலு என்ன பெரிய திருவள்ளுவரா, இல்லை வால்மீகியா? இவரைப் புரிஞ்சுக்கறதும், இவர் மனசுல இருக்கிறதை தெரிஞ்சுக்கறதும் பெரிய விஷயமா என்ன?"

"இதோ பாரு, நீ சவால் விட்டிருக்கற இந்த 'பார்ட்டி' ஒண்ணும் அள்ளுமுடி கிடையாது. நாங்க ஒண்ணும் காரணமில்லாம ஆயிரம் ரூபா பந்தயம் கட்டலை."

–பதிலைத் தொடர்ந்து சந்தோஷ் உடனேயே பாலுவை நெருங்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

"ஹலோ கவிஞரே..." என்றபடி தோளில் கை போட்டான்.

பாலுவுக்கு அது பிடிக்காவிட்டாலும், தட்டிவிடாமல் பதிலுக்கு சிரித்தான்.

"சவால்விட்டு இரண்டு பேரும் களத்துல இறங்கிட்டோம். காதல் ஜெயிக்கப் போவுதா, இல்லை... காமம் ஜெயிக்கப் போவுதான்னு

காலேஜ் முழுக்க பேச்சு. பிரின்சிபால் காதுக்குக்கூட விஷயம் போயாச்சு."

சந்தோஷின் பேச்சைக் கேட்டு பாலுவிடம் ஒரு வெற்றிச் சிரிப்பு.

"யார் காதுக்குப் போனாலும், போகலைன்னாலும் நான்தான் ஜெயிக்கப் போறவன்" என்கிற பதில் உதட்டில்.

"முதல்ல காதலிக்கணும்... அப்புறம் வெற்றி– தோல்வி பத்தி பேச...?"

"அது என்பாடு. உனக்கு கவலை வேண்டாம்."

"ஏய், இதென்ன வெட்டிப் பேச்சு? முதல்ல ஒருத்திக்கு தைரியமா 'ஐ லவ் யூ' சொல்லி, அவளையும் சொல்ல வை. நான் அப்பவே பந்தயத்துல இருந்து விலகிக்கிறேன். நீ ஜெயிச்சுட்டதா அறிவிக்கிறேன்."

"அதுக்கு நேரம்– காலம் இருக்கு. இப்ப நாம படிக்க வந்துருக்கோம். போய் படிக்கற வழியைப் பார்..."

"அதானே பார்த்தேன்... உனக்காவது காதல் வர்றதாவது? எதோ உணர்ச்சி வேகத்துல பந்தயம்– வெந்தயம்னு இறங்கிட்டே! உனக்கு சரியா நானும் களத்துல இறங்கினேன் பாரு, என்னை சொல்லணும்."

இளக்காரமான சந்தோஷின் இந்த வார்த்தைகள், பாலுவைப் பெரிதாக கீறின. ஆழ் மனதில் அவனுக்குள் சேமிக்கப்பட்டிருந்த காதல் எண்ணங்களும், விருப்பங்களும் உடனேயே நாவை நோக்கி ஓடி வரத் தொடங்கின.

"நான் ஒருத்தியை காதலிக்கிறது நெஜம்... சத்தியம். நீ இதை நம்பினா நம்பு. நம்பாட்டி போ..." என்று அவனை நோக்கி கத்தினான்.

"உன் மனசுக்குள்ள கற்பனையில ஆயிரம் பேரைக்கூட காதலிக்கலாம். நான்கூட ஒரு நடிகையை உயிருக்குயிரா என் கற்பனையில் காதலிக்கிறேன். அதெல்லாம் காதலாயிடுமா? நிஜத்துக்கு வா..."

"பாவம் அந்த நடிகை...! நான் உன் மாதிரி இல்லே சந்தோஷ். என் காதலி ஒரு அறிவுஜீவித்தனமான பொண்ணு. உடல் அழகு மட்டுமில்ல, உள்ள அழகும் உடையவ..."

"அப்படின்னா அவ யாருன்னு சொல்லு..."

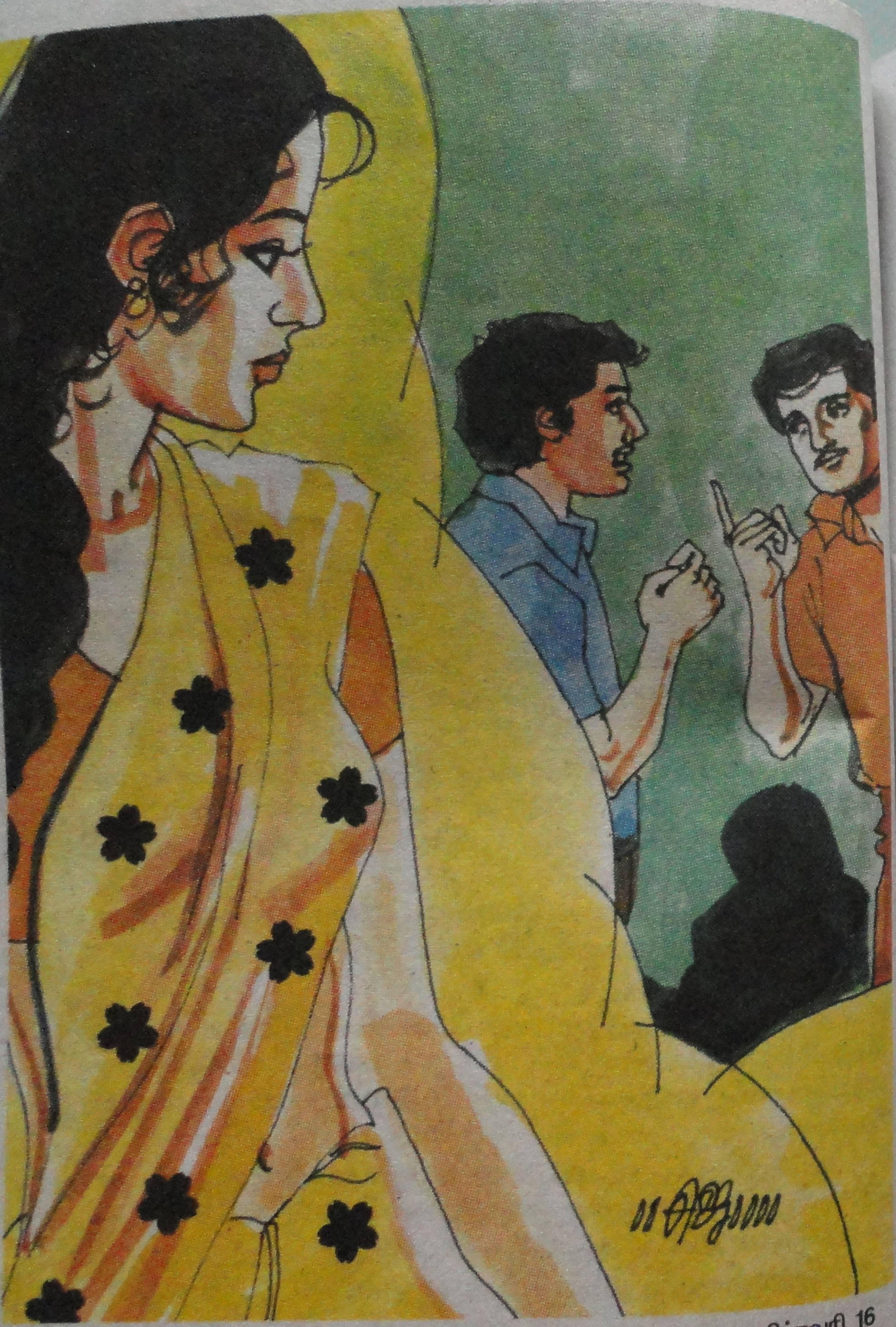

“உன்கிட்ட சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.”

“பந்தயம் கட்டினவன்கிட்ட சொல்லாம வேற யார்கிட்டே சொல்லப் போறே? எனக்குத்தானே தெரியணும். முதல்ல நீ காதலிக்கறது யாருன்னு தெரியணும். அப்புறம் நீ காதலிக்கற பொண்ணு உன்னைக் காதலிக்கிறாளான்னு தெரியணும். அதுக்குப் பிறகு இதெல்லாம் தெரிஞ்சாத்தானே பந்தயத்துல நீ ஜெயிக்கறதும், தோக்கறதும் தெரியும்.”

– பாலு அதைக் கேட்ட நெடுநேரம் பேசவில்லை. ஏதோ உணர்ச்சி வேகத்தில் சந்தோஷிடம் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டது போல் ஓர் உள்ளுணர்வு அவனுள் நீராடியது.

‘காதலிப்பவள் பெயரை இவனிடம் சொல்வதில் தவறில்லை. ஆனால், இவன் இதை கல்லூரி முழுக்க டமாரம் போட்டுவிடுவான். நம்மை இன்னமும் காதலிக்காத அந்த பெண்ணுக்கும் அது அவமானம் ஆகிவிடக்கூடும். காரியமும் கெட்டுவிடும்.’

ஒரு வழியாக– ‘வாயே திறப்பதில்லை’ என்ற முடிவுக்கு வந்தவன், எதுவும் பேசாமல் அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தான். சந்தோஷுக்கு அவன் போக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

“ஏய்... என்ன! பேசப் பேச போய்க்கிட்டே இருக்கே...?”

– ‘நான் உன்னை விடுவதாக இல்லை’ என்பது போல் அவன் முன்னே கேள்வியோடு போய் நின்றான்.

“நீ எனக்கு நம்பிக்கையான ஆள் கிடையாது. உன்கிட்ட என்னால என் காதலி பற்றி பேச முடியாது. அவ என்னைக் காதலிக்கறது உறுதியாகட்டும். அப்ப ரெண்டு பேருமா வந்து பேசறோம். இப்ப ஆளை விடு...”– இது, பாலு.

“அவ எப்ப உன்னைக் காதலிக்க... அது எப்ப எனக்குத் தெரிய? அதுவரைக்கும் பந்தயம் என்ன ஆகறது?”– அது சந்தோஷ்.

“பெரிய பந்தயம். வேணும்னா பந்தயத்தை நான் இப்பவே வாபஸ் வாங்கிக்கிறேன். உன்கிட்ட பந்தயம் கட்டின உணர்ச்சி வேகத்துக்கு நான் ரொம்ப வருத்தப்படறேன். அதைவிட வாபஸ் பண்றதுல எனக்கு பெரிய வருத்தம் வந்துடாது. பந்தயத்தில் நீயே ஜெயிச்சதா இருக்கட்டும். ஆளை விடு...”

–பேசிவிட்டு பாலு போயே போய்விட்டான்.

சந்தோஷுக்கு அவன் முயற்சியில் முதல் தோல்வி. அந்த புலி முகத்தின் கண்களில் அசாத்திய வெறி. சுற்றி நிற்கும் நண்பர்கள்

அவனை கேலியாகப் பார்ப்பது போல் பிரமை. கல்லூரி வளாகத்தில் தனது கம்பீரம் ஒரு கேலிச்சித்திரம்– கோமாளி பொம்மையாகிவிட்டது போல் உணர்வு.

நகத்தை பற்களால் கடிக்க ஆரம்பித்தான்.

நெடு நேரம். மிக நீண்ட நேரம்... அருகில் வேதியியல் வகுப்பில் அமிலங்களைப் பற்றி தொடர்ந்த விளக்கம் மெலிதாக காதில் விழுந்தது.

தொலைவில் உணவகத்தில் வெங்காய வடை, எண்ணெயில் பொரிந்து வாசம் கமகமக்க பறந்து வந்தது.

தோளில் சில நண்பர்களின் கரங்களும் விழுந்தன.

"என்ன மாப்ள... பாலு உன்கிட்ட மாட்டினானா, இல்லை நீ அவன்கிட்ட மாட்டினியா?"

"ஆள் சோகமா இருக்கிறத பார்த்தா ஆயிரம் ரூபாய் நமக்கு மிச்சம்தான்னு தோணுது. நான்தான் அப்பவே சொன்னேனே! 'உன் வித்தையெல்லாம் பொம்பளைங்ககிட்டதான். அவன்கிட்ட பலிக்காது'ன்னு."

நண்பர்கள் பேசப் பேச– சந்தோஷுக்குள் முதல் தடவையாக தோல்வி ஜுரம் திமிரெடுத்து– ரத்தத்தில் சரளைக் கற்கள் நறநற என்று கறிக்க ஓடுவது மாதிரி ஒரு எண்ணம்.

தேய்ந்துபோன நகத்தின் பிசிறுகளை பற்களில் தேடத் தொடங்கினான்.

"தோக்கறதுங்கறது என் அகராதியில கிடையாது" என்றான், கடூரமாக.

அவனது கடூரத்தைக் கலைப்பது போல் இந்து வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அழகான கூந்தல் அலங்காரத்தில்– அம்சமான சேலையில் அழகிப் போட்டி மேடையில் அன்ன நடை நடக்கும் விதத்தில் அவள் வருவதை பார்க்கவும் சந்தோஷுக்குள் ஜுரமும், பிரமையும் மெல்ல கீழிறங்கத் தொடங்கின.

"சரி, சரி! நகர்ந்துக்குவோம். இந்து வர்றா..." என்றபடி நண்பர்களும் 'பேக்'கடித்தனர்.

நெருங்கி வந்தாள் இந்து. "ஹலோ" சொன்னாள். "ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க?" என்று ஆரம்பித்தாள்.

அவனுக்கு அவளது நைச்சியம் மிக தேவைப்பட்டது. ஒரு வாரம், பத்து நாள் கழித்து அவளை நெருங்கலாம் என்கிற அவனது உட்கருத்தை தூக்கி உடைப்பில் போட்டுவிட்டு அப்பொழுதே நெருங்க ஆரம்பித்தான்.

"மனசே சரியில்லை..." என்றான்.

"ஏன்... என்ன ஆச்சு?"

"இந்த பாலுகிட்ட பந்தயம் கட்டிட்டதை நினைச்சுத்தான்..."

"பந்தயத்துல நீங்கதான் ஜெயிக்கப் போறீங்க. அதுல உங்களுக்கு சந்தேகமென்ன?"

"நான் ஜெயிக்கக்கூடாது இந்து. பாவம்... பாலு! மனசு உடைஞ்சிடுவான்..."

சந்தோஷின் அந்த புதிய தந்திர வளைப்பில் இந்து நெகிழ்ந்து போனாள்.

"நிஜமாகவே நீங்க ஒரு 'ஜென்டில்மேன்' " என்றாள்.

"புகழ்ச்சி எதுக்கு இந்து? அவன்கிட்ட பந்தயமெல்லாம் வேண்டாம்னு சொல்லிடலாம்னு பார்க்கறேன். என் வாயால அதைச் சொல்ல தயக்கமா இருக்கு..."

"வேணும்னா நான் போய்ச் சொல்லிடவா?"

"நிஜமாவா...? அப்படியே அவன் யாரை காதலிக்கறான்னு தெரிஞ்சா வசதியா இருக்கும்."

"அது நமக்கு எதுக்கு?"

"அப்படி இல்லை இந்து. என்ன இருந்தாலும் அவன் நம்ம 'செட்'டுல ஒருத்தன். ஒருதலைக் காதல்ல வீண் போயிடக்கூடாது. அவன் காதலிக்கற பெண் யாருன்னு தெரிஞ்சா நாமளே அந்தப் பெண்ணை பார்த்து, பாலு பத்தி நல்லவிதமா சொல்லி அவனது காதலை 'என்கரேஜ்' பண்ணலாமில்லையா?"

– சந்தோஷ் பேசப் பேச இந்துவின் பருத்த மார்பும், அகண்ட விழிகளும் பொங்கி விரிந்து பின் தாழ்ந்து கசிந்து, "சந்தோஷ்! உங்க 'கேரக்டர்' என்னைப் பிரமிக்க வைக்குது..."– என்றும் சொல்லிவிட்டன.

"என்னைப் பார்த்து பிரமிக்க ஒண்ணுமே கிடையாது. இந்து, எல்லோரும் காதலிக்கற இந்த உலகத்துல என்னைக் காதலிக்கத்தான் யாருமில்லை" என்றான், அவன் படு இரக்கமாக.

இந்துவுக்கு அவன் வார்த்தை சுருக்கென்று தைத்தது.

"நான் இருக்கேன் சந்தோஷ்..." என்றாள் படுவேகமாக.

"நெஜமாவா இந்து?"

"கடவுள் சத்தியமா."

"இந்து, நான் ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவன்..."

"நானும்தான்!"

"அப்ப பாலு விஷயத்தை கொஞ்சம் வேகமாக முடிச்சிடேன். இந்த காதல் சந்தோஷத்தை நம்ம ஆடிட்டோரியம், சினிமா தியேட்டர்ல வெச்சு அனுபவிப்போம்..."

"கட்டாயமா..."

– அவனைப் பார்த்து புன்னகையுடன் பேசிய இந்து, பாலுவைத் தேடி நடந்தாள்.

பாலு, கல்லூரி வளாகத்தில் நூலகத்துக்கு வெளியே அசோக மரத்தின் அடியில் சிமிண்டு பெஞ்சு ஒன்றில் புத்தகத்தில் மூழ்கி இருந்தான்.

"ஹலோ..."– குயிலைப் போன்ற அழைப்போடு நெருங்கினாள்.

பாலுவிடம் பனிப் புதையலில் சிக்கிய மாதிரி ஒரு திகைப்பு. அவளை புன்னகையோடு ஏறிட்டான்.

"என்ன விஷயம் இந்து?" என்றான்.

"நீங்க சந்தோஷ்கிட்ட பந்தயம் கட்டி இருக்கிறது எனக்கென்னமோ சரியா படலை! அவரும் அதை விரும்பலை. பேசாம அதை 'டிராப்' பண்ணிடுங்களேன்..."

"நான் பண்ணிட்டேனே!"

பட்டென்ற பதில் பாலுவிடம்.

"எப்ப?"

"இப்பதான். ஆமா, நீ எதுக்கு இந்து இதைக் கேக்கறே...?"

"என்ன இருந்தாலும் நாமல்லாம் ஒரு 'செட்'! நமக்குள்ளேயே பந்தயம்– மோதல்லாம் சரியா தெரியலை... அதுதான்."

"அதனால்தான் அதை நான் பெரிசா நினைக்காம வாபஸ் வாங்கிட்டேன்."

"அப்படின்னா ரொம்ப சந்தோஷம். ஆமா, நீங்க நெஜமாலுமே யாரையாவது 'லவ்' பண்ணுறீங்களா?"

– இந்துவின் இந்தக் கேள்வி முன் நெடுநேரம் மவுனம் காட்டினான் பாலு.

'என் காதலியே நீதானே? நீயா இப்படி கேட்பது? இப்படிக் கேட்பதும் நல்லதுக்குதான்! தனியாக உன்னைத் தேடி வந்து 'ஐ லவ் யூ' என்று சொல்லும் அவசியத்தை நீயே இப்போது இங்கே உண்டாக்கிவிட்டாயே...!'

– எண்ணிப் பார்த்தவன், "ஆமா இந்து, நான் ஒரு பெண்ணை 'லவ்' பண்றேன்" என்றான், மிக மெலிதாக.

"யார் அந்த அதிர்ஷ்டசாலி?"

"சொன்ன கோவிச்சுக்கமாட்டியே?"

"இல்ல... இல்ல. உங்களுக்கு உதவி செய்யத்தான் நான் வந்திருக்கேன்."

"என் காதலியே எனக்கு உதவி செய்ய வந்திருக்காள்ன்னா நான் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கணும்."

–இந்துவிடம் அதை கேட்கவும், வானம் அப்பளமாய் நொருங்கி தரை தட்டின மாதிரி அதிர்ச்சி.

"பாலு, என்ன சொல்றீங்க?"

" 'ஐ லவ் யூ' இந்து. நான் காதலிக்கறது உன்னைதான்னு சொல்றேன்."

"ஆனால், நான் உன்னைக் காதலிக்கவில்லையே!"

–இந்துவின் பதிலில் பாலுவிடமும் பேரதிர்ச்சி. நெடுநேரம் அந்த அதிர்ச்சியின் பரவல். அருகாமையில் நூலகத்துக்குள் போவோர்– வருவோரின் நடமாட்ட சப்தம் தவிர வேறு ஏதுமில்லா மவுனம்.

அசோக மரத்தில் வாலாட்டி குருவி ஒன்று வந்து அமர்ந்துகொண்டு கீழே இறுக்கத்தில் நிற்கும் இருவரையும் பார்க்கிறது.

"அதனால பரவாயில்ல இந்து. ஆனா, நான் உன்னை காதலிக்கறது நெஜம். இப்ப மட்டுமில்ல, எப்பவும்..."

– ஒரு வழியாக சக்தியை திரட்டி நூலை புரட்டுகிறான் பாலு.

"தப்பான முடிவு. நான் உங்களைக் காதலிக்கலை. சந்தோஷைக் காதலிக்கிறேன். அவர் மாதிரி ஒரு 'ஜென்டில்மேனை' பார்க்க முடியாது. தயவுசெய்து உங்க எண்ணத்தை மாத்திக்குங்க. காதல்ங்கறதே காமம்கற கட்சியைச் சேர்ந்தவங்களை எல்லாம் என்னால எந்த நாளும் விரும்ப முடியாது பாலு."

–இந்துவும் மடமடவென்று பேசிவிட்டு, நடையைக் கட்டத் தொடங்கினாள்.

போகிற அவசரத்தில் கைவசம் எடுத்து வந்த புத்தகத்தை அந்த சிமெண்டு பெஞ்சுலேயே வைத்துவிட்டதை பிறகுதான் பாலு பார்த்தான்.

அதை கைகளில் எடுத்தான். 'இந்து' என்று அவள் பெயர் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதன் மேல் பாலுவின் கண்ணில் இருந்து இரண்டு சொட்டு நீர் விழுந்து எழுத்தை மூடியது. மனம் அவளது காதலுக்கு வாழ்த்துச் சொல்லும் பரஸ்பரத்தையும், பண்பாட்டையும் ஞாபகத்துக்கு கொண்டு வந்தது. இந்துவைத் தேடி புத்தகத்தை கையில் வைத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

போன வேகத்தில் திரும்பின இந்துவை, ஆவலாக வரவேற்றான் சந்தோஷ்.

"இந்து போன காரியம் வெற்றின்னா... பாலுவோட காதலி யாரு...?"– அவன் ஆவலுக்கு வேகமான பதில் இல்லை, இந்துவிடம். மாறாக அவள் முகத்தில் அனல் பூத்து அடங்கின மாதிரி ஒரு சோகம்.

"கேக்கறேன்ல..." சந்தோஷிடம் உலுப்பல்.

"ஸாரி சந்தோஷ். நான் ஏன் போனேன்னு ஆகிடிச்சு. அந்த பேக்கு முண்டம் என்னைத்தான் 'லவ்' பண்ணி இருக்கான்..."

–இந்து இப்படிச் சொல்லவும், சந்தோஷுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. உள்ளுக்குள் சற்று முன் நேரிட்ட பரபரப்பும், ஜுரமும் அப்படியே வெற்றியாக உருமாறி– அவனை நோக்கி திசை திரும்புகிற மாதிரி ஒரு சந்தோஷம்.

'உன் காதலிதானா என் காதலி?'

– எக்காளமான கேள்வி உள்ளுக்குள்.

'இனி என் காதலியை வைத்தே உன்னை தண்ணி காட்டுவேன்... கிறங்க அடிப்பேனே...! உன் காதல் சபதத்தை நாற அடிப்பேனே...!'– மனதுக்குள் கணக்குக்கு மேல் கணக்கு போடத் தொடங்கிவிட்டான் சந்தோஷ்.

"என்ன சந்தோஷ்! திகைச்சுட்டீங்க. 'இந்து, நீ பாலுவையே 'லவ்' பண்ணு'ன்னு பெருந்தன்மையா சொல்லி என்னை அழ வெச்சுடாதீங்க..."

– அவள் பேச்சு சந்தோஷை சிரிக்கவிட்டது.

தனது அணுகுமுறைதான் இவளை என்னமாய் ஏமாற்றிவிட்டது! 'டேய், சந்தோஷ்! நீ சரியான நடிகர்டா' என்று தனக்குள் தன்னைத் தானே பாராட்டியும்கொண்டான்.

மனதில் ஒரே உற்சாகம். அதற்கு தோதாக இந்து தழையத் தழைய கட்டி இருக்கும் சேலை, அவள் இடுப்பின் அழகை தொப்புள் சுடரோடு காட்டி அவனை கிண்டியது.

மாராப்பில்வேறு செழுமை. சந்தோஷுக்குள் காமப்பந்து ஆட ஆரம்பித்தது.

"இந்து! நாம கொஞ்சம் தனியா மனசுவிட்டுப் பேசுவோமா?" என்றபடி அவளைப் பார்த்தான்.

"நாம உள்விளையாட்டு அரங்கத்துக்கு போவோமா?"

இந்துவே அப்படிக் கேட்டதை சந்தோஷ் துளியும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த கல்லூரியின் 'இன்டோர் ஆடிட்டோரியம்', காதலர்களுக்கு சரியான ஒதுங்கல் இடம். மின்விளக்கு இல்லாவிட்டால் யாரும் யாரையும் பார்த்துக்கொள்ள முடியாதபடி கரிய இருட்டுக்கு சொந்தமான இடம்.

பாட சம்பந்தமான கல்வி திரைப்படங்கள், 'சிலைட்ஸ்', சில சமயங்களில் சினிமாப் படம் என்று பல விஷயங்களுக்கு பயன்படும்.

பெரும்பாலும் மூடியே கிடக்கும். காவலாளி இருப்பான். பத்து ரூபாய் கொடுத்தால், 'ஆடிட்டோரியத்தையே' பத்திரத்தில் எழுதிக் கொடுத்துவிடுவான்.

பத்துக்கு ஐம்பதாக அழுதுவிட்டால் உள்ளே முதலிரவு வேறு நடத்திக்கொள்ளலாம். அத்தனை பாந்தமான சூழல்.

அங்கே இருவரும் நுழைகின்றனர். தலைக்கு மேலே மங்கலான வெளிச்சம் துப்பும் குமிழ் விளக்குக்கு கீழே 'குஷன்' இருக்கையில் சரிந்தனர்.

பேச்சில் தன்னிலை மறந்தனர்.

வெளியே பாலு! காவலாயிடம் கெஞ்சலாக கேட்டான். "இந்து! சந்தோஷ் இந்த பக்கமா வந்ததா சொன்னாங்க. உள்ளே இருக்காங்களா?"

"ஏன் அவங்க ஜல்சாவைப் பாக்கணும்னு உனக்கு ஆசையா

இருக்கா?"– இது காவலாளி.

"யோவ், அளந்து பேசு. இந்த புத்தகம் அவளோடது. கொடுத்துட்டுப் போக வந்தேன்..."

"வெளியே வந்த பிறகு கொடுத்துடு. உள்ளே யாரையும் விடாதேனு சந்தோஷ் சொல்லி இருக்கான். பாவம், அந்த பொண்ணு..."

காவலாளியின் பதிலில் பாலு முகத்தில் அமிலம் எரிகின்ற நமைச்சல். மனதில் பரபரப்பு. 'இந்து இத்தனை சீக்கிரம் இப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டாயே...!' என்கிற பதைப்பு வேறு.

காவலாளியைப் பிடித்து தள்ளிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தபோது, மெல்லிய இருளில் இருவரும் தெரிந்தனர். சந்தோஷ் எதேச்சையாக திரும்பவும்... பாலு வருவதை பார்த்தான்.

'சிவ பூஜையில் கரடி எதற்கு?'– மனதில் கோபத்துடன் எழுந்துகொண்டான்.

"இந்து! பாலு வர்றான்?"– மனதில் கோபத்துடன் எழுந்தான். இந்துவிடமும் அதைக் கேட்டு லேசான பதற்றம்.

"தெளிவா சொல்லியும், என்னை விடமாட்டேங்கிறானே...! வரட்டும், அவனை ரெண்டுல ஒண்ணு பார்த்துடறேன்" என்று இந்துவும் நிமிர்ந்தாள்.

"சரி... நீ பேசும்போது, நான் பக்கத்துல இருக்கறது நல்லதுக்கு இல்லை. நான் வெளியே போறேன். அவனை பேசி அனுப்பு முதல்ல..." என்றபடி வெளியேற ஆரம்பித்தான்.

பாலு, அவள் ஆசனத்தை சமீபித்துவிட்டான். புத்தகத்தை அவள் எதிரே நீட்டினான்.

"உங்க காதலுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்..." என்றான் மிக விரக்தியாக...

"ஏன் இதை நாளைக்கோ... பிறகோ சொல்லக்கூடாதா?"

– இந்துவிடம் கோபமான ஆரம்பம்.

"இந்து, நீ இப்படி இந்த இடத்துல சந்தோஷை சந்திக்கறது கொஞ்சம்கூட நல்லது இல்ல. அவன் அவ்வளவு நல்லவன் கிடையாது. பார்த்து..."

– பாலுவின் எச்சரிக்கை, இந்துவிடம் சிரிப்பை தந்தது.

"உங்க உபதேசத்துக்கு நன்றி. நீங்க போகலாம்" என்றாள்

கோபமாக.

அப்பொழுது பார்த்து அந்த மெல்லிய குமிழ் விளக்கும் அணைந்துபோனது. சுற்றிலும் கண்ணை கரிக்கும் இருட்டு.

இந்து திணறத் தொடங்கும்போது, அவள் மேல் இரண்டு கை விழுந்தது. அது கன்னம்– கழுத்து என்று ஓடி மார்பை நச்சென்று பிடித்தது. இந்து உடனேயே கத்த ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

"டேய் பாலு, விடுடா என்னை... விடுடா என்னை..."

–கைகள் மேலும் முன்னேறி இடையை வளைத்து வருடத் தொடங்கின. இந்து தொண்டை கிழிய கத்தத் தொடங்கினாள்.

"ஐயோ! என்னை விட்டுடு. என்னை விட்டுடு..."

அந்த கரங்கள் அவளை வாரி அணைத்து இம்சிக்க பார்த்தன.

இந்து இருட்டில் முடிந்த மட்டும் பலத்தோடு அந்த கரத்துக்கு உரிய உருவத்தைப் பிடித்து தள்ளினாள். 'குஷன்' இருக்கை மீது ஏறி வேகமாக காலில் அடிபட ஓட ஆரம்பித்தாள்.

சட்டென்று 'ஆடிட்டோரியம்' எங்கும் கண்ணைப் பறிக்கும் வெளிச்சம். ஒரு இருக்கையின் மேல் இந்து நிலைகுலைந்து போய்– சேலை கலைந்து நிற்க, அருகில் பேயறைந்த மாதிரி பாலு.

"என்னாச்சு இந்து! என்னாச்சு?"– என்று பதற்றத்தோடு வாசல் கதவு வழியாக சந்தோஷ் வந்துகொண்டிருந்தான்.

"சந்தோஷ்! இந்த ராஸ்கல் இருட்டுல என்னை 'ரேப்' பண்ணப் பார்த்தான்" என்று பாலுவை நோக்கி கை காட்டினாள்.

பாலுவிடம் சப்த நாடியும் நொறுங்கிவிட்டது.

"நோ..."–

'ஆடிட்டோரியமே' நொறுங்கும் வண்ணம் அலறினான் பாலு...

9

இன்று...

"அன்றைக்கு 'ஆடிட்டோரியத்துல' எதிர்பாராம நடந்த அந்த

இதயம் பேசுகிறது

குளிர்ச்சி காவியம்

ஜில்'லுன்னு ஒரு
ல் கதையாக இருந்தது
ணி ஜெய்வின் எழுதிய
ழியோரம் விழி
க்கிறேன்' நாவல்.

–ராஜா,
தைலாம்பாளையம்.

ாதிர்பாராத
ப்பங்கள் கொண்ட
ய குடும்பக் காவியம்.

–சுபா, ராமேஸ்வரம்.

ண்மை நிலையை அறிந்த
யார் பங்கஜம், தன் மருமகளை
ளவை மனப்பூர்வமாக
று க்கொண்ட விதம்
ாட்டத்தக்கது.

–உள்ளகரம் பி.ஜெயராஜ்

ிதமாக மனதை வருடிச்
றது.

–பி.கம்பர் ஒப்பிலான்,
கோவிலம்பாக்கம்.

வித்துவமான தலைப்பு.
மையான கதை.

–ஆர்.கே.லிங்கேசன்,
மேலகிருஷ்ணன்புதூர்.

மாமியார் – மருமகள் உறவை மையமாக வைத்து உணர்ச்சிகரமான குடும்ப நாவலை விறுவிறுப்பாகப் படைத்திருந்தார்.

–அயன்புரம்
த.சத்தியநாராயணன்

கதாநாயகியின் துணிச்சல் அசர வைத்தது.

–வெ.லட்சுமி நாராயணன்,
வடலூர்.

'நிறைவு' நிமிடக்கதை மன நிறைவைத் தந்தது. முத்தான தகவல்கள், எழிலான கோலங்கள், சத்தான தலையங்கம், சுவையான கதை என பல்சுவை விருந்தாய் வலம் வருகிறது 'ராணிமுத்து'.

–எஸ்.வளர்மதி, லெட்சுமிபுரம்.

உங்கள் கருத்துகளை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

இதயம் பேசுகிறது,
'ராணி முத்து',
சென்னை– 600 007.

சம்பவம்தான், இன்னிக்கும் இந்து என்னை வெறுக்கக் காரணம்."

சரசரக்கும் இலை கிடக்கும் வாதநாராயண மரச்சாலையில் மெல்ல நடந்தபடியே நடந்ததைச் சொல்லி நிறுத்திய பாலுவை கோவிந்தராஜன் சிந்தித்தபடியே பார்க்கிறார்.

"ஆமாம்... அவளை யார் அப்ப கெடுக்கப் பார்த்தது, நீங்க இல்லியா?"– கேட்கிறார்.

"அது அந்த சந்தோஷ் வேலை சார். என்னைப் பழிவாங்க இந்துவை என்கிட்ட இருந்து அழுத்தமாக பிரிக்க அவன் செய்த செயல்தான். பழி என் மீது. ஆனா, பாவம் அவனை சும்மா விடாது..."– சொல்லும்போதே பாலுவின் கண்களில் நீரின் பனிப்பு. அந்த கண்ணீரே அவன் ஆத்மார்த்தமாக பேசுவதை சொல்லாமல் சொன்னது.

"போனது போகட்டும்... என் பெண் இனிமே அந்த சந்தோஷோடு வாழறது சாத்தியமில்லை. மறுவாழ்வு தர உங்களுக்கு சம்மதமா பாலு?"

எதிர்பார்க்கவே இல்லை! திக்குமுக்காடிப் போனான். என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

"என்ன பாலு, பதிலைக் காணோம்? நீங்க இந்துவை மனசார காதலிச்சது நிஜம்தானே? அந்த காதல் சரீர பிரக்ஞை இல்லைதானே? உங்க கருத்துப்படி நீங்களே இல்லேன்னா எப்படி?"

"சார்... நான் நேசிக்கறது பெரிசில்ல. இந்து என்னை நேசிக்கணும் சார்" என்றான்.

"அதுக்கு நான் பொறுப்பு பாலு. அவ வாழணும். இனியாவது ஏமாறாம வாழணும். அந்த சந்தோஷ் என்கிற பாதகன்கிட்ட இருந்து தப்பி வாழணும். வாழ்ந்து காட்டணும். அதுக்கு நீங்க உதவி செய்யணும்..."

"நிச்சயமா... என் காதலை இந்து புரிஞ்சு ஏத்துக்கிட்டா..."

"ஏத்துப்பா. நீங்க கொஞ்சம் பொறுமையா இருக்கணும். சந்தோஷோட சுயரூபம் இப்ப அவளுக்கு தெரிஞ்சு போச்சு. அதே மாதிரி உங்க நல்ல மனசும் தெரியாமலா போயிடும்?"

"தெரிஞ்சாலும், தெரியலைன்னாலும் நான் காத்திருப்பேன் சார். காத்திருந்தால்தான் சார் காதல்..."

"ரொம்ப சந்தோஷம் பாலு. என் பெண்ணோட வாழ்க்கை

அஸ்தமிச்சுப் போச்சேன்னு நினைச்சேன். சூரியன் மாதிரி இப்ப உங்களைப் பார்க்கறேன். என் மகிழ்ச்சிக்கு இப்ப அளவே இல்லை...”

கோவிந்தராஜன் அப்படிச் சொன்ன விநாடியில் அவர் தோள் மீது ஒரு கை விழுந்தது. திரும்பியவருக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. கைக்கு சொந்தமாக தென்பட்டவன் சந்தோஷ்!

“என்ன மாமா... மாப்பிள்ளை உயிரோட கல்லு குண்டாட்டம் இருக்கும்போதே உங்க பெண்ணுக்கு இன்னொரு ஆளை பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டீங்களே... பலே!” என்றான்.

சாலையில் அவ்வளவாய் நடமாட்டமில்லை. அங்கே அவன் தென்பட்டதும், பேசியதும் கோவிந்தராஜனை குமுறவிட்டது. பாலுவோ கோபத்தின் உச்சிக்கே போனான்.

“சந்தோஷ்! நீ மனுஷன்தானா? இல்லை மனுஷ உருவத்தில் இருக்கிற பிசாசா...? உன்னை மாதிரி ஒரு ‘சாடிஸ்டை’ நான் பார்த்ததே இல்லை. ஏன் இப்படி நடந்துக்கறே?”

–பாலுவின் கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல பிரியமில்லாதவனாக இருவரையும் ஊன்றிப் பார்த்தான்.

“டேய், நீ நல்ல ஆண்பிள்ளையா இருந்தா இந்து கழுத்துல தாலி கட்டிடு பார்ப்போம்! பிறகு பேசிப்போம்.” என்றான்.

“அவ கழுத்துல நான் தாலிய கட்றது இருக்கட்டும். நீ ஏன் இப்படி நடந்துக்கறே... இந்து என்ன பாவம் செய்தா?”

“ஒரு பாவமும் செய்யாம என்னை அனுசரிக்கிறாளே, அதுதான் அவ செய்யற பெரிய பாவம். நீதான் சொல்லிட்டியே, நான் ஒரு ‘சாடிஸ்ட்’டுன்னு... ‘சாடிஸ்ட்டு’கள் இப்படித்தான் நடந்துப்பாங்க...”

“கிழிப்பாங்க! எங்க கை பூப்பறிக்காது சந்தோஷ். உன் கொட்டத்தை அடக்கறேனா... இல்லையா பார்” என்று கர்ஜித்தபடி முன்வந்தார் கோவிந்தராஜன்.

“நான் காட்டுப் புலி. எந்த வேட்டைக்காரனாலும் என்னை ஒண்ணும் பண்ண முடியாது...”

“அதையும் பார்க்கறேன். பாலு, இவனை வளைச்சுப் பிடிங்க. இப்பவே போலீசுக்கு தகவல் தர்றேன்.”

கோவிந்தராஜனின் பேச்சை தொடர்ந்து புயல் வேகத்தில்

இருவரையும் பிடித்துத் தள்ளிய சந்தோஷ், கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டான்.

“சார், இவன் எப்படி சார் இங்க வந்தான்? ஏன் வந்தான்?”– பாலுவிடம் பதைப்பு.

“தெரியலையே பாலு... காலைச் சுத்தின பாம்பு கடிக்காம விடாதுங்கற மாதிரி இருக்கே இவன் போக்கு...”

“சார், இவன் நடவடிக்கையில ஏதோ மர்மம் இருக்கு...”

“மர்மமா... புரியலையே நீங்க சொல்றது...?”

“இவன் காதலிச்சு கைபிடிச்ச பெண் இந்து. அவகிட்ட ஏன் இவ்வளவு வெறுப்பை கொட்டணும்? இதுல என்னை ஏன் சம்பந்தப்படுத்தணும்?”

“ ‘சாடிஸ்ட்’டுன்னு முடிவு பண்ணின பின்னால காரணம் கேக்கறதுல அர்த்தமில்லை பாலு.”

–கோவிந்தராஜன் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினார்.

“கொஞ்சம் சீக்கிரமா நடப்போம். வீட்ல இந்து தனியா இருப்பா. இவன் அங்கே போய் அவளையும் மிரட்டலாம்...”– பேசிக்கொண்டே காலில் வேகம் கலந்தார்.

பேசியபடியே நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டிருந்தார்கள். பாலுவும் அவர் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுத்தான்.

காதலித்து கை பிடித்தவன் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறான்? எதற்காக வம்புக்கு வருகிறான்?

இந்துவின் வீட்டின் பின்புறம் அவரைக்கொடி படர்ந்த மதில் சுவர் மேல்– கோவிந்தராஜன் ஊகித்தபடியே சந்தோஷ்! சுற்றி சுற்றி பார்த்தபடி காலெல்லாம் பின் பக்கத்து சாக்கடைத் திப்பிகள் ஒட்டியிருக்க, எகிறிக் குதித்தவன்– பின்புற கதவை படபடவென்று தட்டினான்.

பயந்துகொண்டே திறந்த இந்து எதிரே ரவுடித்தனமான சிரிப்போடு உள்ளே நுழைந்தான்.

“எனக்கு எதிரா கோர்ட்டுல சாட்சி சொல்லி ஆறு மாசம் ஜெயில் தண்டனையா வாங்கித் தந்தே! ஒன்னை சும்மா விடமாட்டேன்டி” என்றபடி எட்டி அவள் தலைமுடியைப் பிடித்தான்.

அலறத் தொடங்கிய அவள் வாயை தன் உறுதியான கரத்தால்

இறுகப் பொத்தினான்.

அவளிடம் மூச்சுத் திணறல்.

இதற்குள் வாசல் வழியாக கோவிந்தராஜனும், பாலுவும் உள்ளே நுழைந்துவிட்டனர். அவர்கள் வேகமாக ஓடி வருவதைப் பார்த்தவன், தன் பாக்கெட்டில் இருந்த கத்தியை எடுத்து இந்துவின் கழுத்துக்கு நேரே பிடித்தபடி,

"நெருங்கினா இவ கழுத்தை ஒரே சீவா சீவிடுவேன்" என்றான்.

அவர்கள் இருவரும் ஸ்தம்பித்த மாதிரி நின்றார்கள். அடுத்து என்ன செய்வதென்று தெரியாத விழிப்பில் ஸ்தம்பிக்க, அவனிடம் கொக்கரிப்பு.

"இந்த நிமிஷம் இவளைக் கொன்னுட்டு பழியை உங்க மேல போட முடியும். அன்னிக்கு 'ஆடிட்டோரியத்துல' இருட்டுல இவளை 'ரேப்' பண்ண முயற்சி செய்து பழியை உன் மேல போட்ட அதே மாதிரி இப்பவும் என்னால செய்ய முடியும். கிட்ட நெருங்காதே... கிட்ட நெருங்காதே..."

அவன் உடைத்த அந்த உண்மையைக் கேட்டு இந்து திக்குமுக்காடிப் போனாள். அடுத்த விநாடியே பாலுவை பரிதாபமாக பார்த்தாள்.

பாலு, விநாடியும் தாமதிக்காமல் அவன் லேசாக கழுத்தை திருப்பிய நேரமாகப் பார்த்து மேலே பாய்ந்து அந்த கத்தியை தட்டிவிட்டான்.

சந்தோஷ் உடனேயே சுதாரித்து வாசற்பக்கம் ஓட ஆரம்பித்தான்... "இந்து! உன்னை நான் நிம்மதியா வாழ விடமாட்டேன்டி..." என்கிற ஓங்கலான அலறலுடன்.

வாசல் பக்கம் இருந்த காவலர் சற்று தள்ளி சிகரெட் புகைத்துக்கொண்டிருந்தார். சந்தோஷ் தலைதெறிக்க ஓடுவதைப் பார்த்து திக்குமுக்காடிப் போனார். இன்ஸ்பெக்டர் மட்டத்தில் திட்டு விழுமே என்கிற பயம் வேறு.

"சார்! இவன் எப்படி சார் இந்தப் பக்கம் வந்தான்? குரல் கொடுக்கக்கூடாதா?"– கத்தினார்.

கோவிந்தராஜன் முகத்தில் தீர்க்கமான கவலை ரேகைகள். பாலுவும் கலங்கிப் போயிருந்தான். இந்துவோ கேவிக் கேவி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

குறிப்பாக அவன் 'ஆடிட்டோரியம்' குறித்துப் பேசிய

பேச்சில் அவள் இதயம் எண்ணெயில் பொரிந்தது போல் ஆகிவிட்டிருந்தது.

'இந்த பாலுதான் எத்தனை பொறுமைசாலி! எத்தனை தீர்க்கமான– தெளிவான கவிஞன்!'–நினைத்து நினைத்து விசும்பத் தொடங்கினாள்.

"இந்து! அழாதே... நீ அழறதை பார்க்க சங்கடமா இருக்கு..."– பாலுதான் ஆறுதல் கூறுகிறான்.

"பிளீஸ்! என்னை அழவிடுங்க... உங்களை சந்தேகப்பட்ட பாவத்துக்கு இந்த கஷ்டமெல்லாம் எனக்கு பத்தாது. இன்னமும் வேணும். இன்னமும் வேணும்..."

"இல்ல... இது நீ அழற நேரமில்ல. சந்தோஷப்பட வேண்டிய நேரம்"– கோவிந்தராஜன் குறுக்கே புகுந்தார்.

"அப்பா என்ன சொல்றீங்க? அவன் வந்து மிரட்டிட்டு போறான். எல்லோரும் மிரண்டு நிக்கற இந்த பொழுதா நான் சந்தோஷப்படற நேரம்."

"நிச்சயமா... இந்த விநாடியில் நீ பாலுவை கல்யாணம் பண்ணிக்க சம்மதம்னு சொல்லு. மத்ததை நான் பார்த்துக்கறேன்."

"அப்பா, கல்யாணங்கறது என்ன விளையாட்டா...?"

"இல்லேம்மா, அது ரொம்ப பவித்ரமான விஷயம்..."

"அப்படி தெரிஞ்சும் இப்படி என் கல்யாணத்தை பத்தி திரும்பத் திரும்ப பேசறீங்களே...?"

"என்னம்மா பண்ண? உனக்கு இன்னும் பவித்ரமான கல்யாணம் நடக்கலையே...!"

"அப்படின்னா சந்தோஷ் கட்டின தாலிக்கு என்ன அர்த்தம்...?"

"ஏமாத்தி துரோகம் பண்ணி உன்னை வசப்படுத்திக்கிட்டதுக்கான சாட்சி, அது. அவ்வளவுதான்!"

"இருக்கலாம். முதல் தடவையே ஒரு பவித்ரமான விஷயத்துக்கு நான் தகுதியில்லாம போனதால்தான் இப்படி நடந்திருக்கு. இன்னொரு முயற்சி எதுக்குப்பா?"

"உனக்கு இப்பதான் பாதுகாப்பு அவசியம். உயிரையும் கொடுக்கற ஆண் துணை அவசியம். அதுக்காகத்தான் இந்த முயற்சி."

"பாசத்துக்கு நீங்க இருக்கீங்களே... பத்தாதா?"

"நிச்சயம் பத்தாது. சந்தோஷை திகைக்க வைக்கணும். அவன் திமிருக்கு, 'சாடிச' புத்திக்கு சாவுமணி அடிக்கணும்ன்னா உனக்கு புருஷன்கற துணை அவசியம். வாழத்தான் வாழ்க்கைன்னா துரோகங்களை ஜெயிச்சு ஒரு புது வாழ்க்கை வாழறது தப்பில்லை இந்து. பழம்பெட்டித்தனமாக சிந்திக்காதே. உன்னை நீயே ஏமாத்திக்காதே..."– கோவிந்தராஜனின் பேச்சில் உண்மைகளின் மின்னல் கிளைகள். பதில் பேச முடியாத அர்த்தபுஷ்டியுள்ள மவுனம் இந்துவிடம்.

"சார், எதுவும் இயல்பா நடக்கணும். தடி கொண்டு அடித்து பழுக்க வைக்கக்கூடாது" என்றான் பாலு.

மணி ஆறு என்று சப்தமிடுகிறது சுவர்க் கடிகாரம்.

அடுத்து என்ன செய்ய? கோவிந்தராஜனுக்கு புரியவில்லை! அப்பொழுது பார்த்து போலீஸ் கூட்டத்தின் உட்பிரவேசம்.

"சார், அந்த சந்தோஷ் இங்க வந்தானாமே?"– பதற்றமான கேள்வி அவர்களிடம்.

"ஆமாம் சார்! வந்தான். கத்தியைக் காட்டி மிரட்டினான். பாலுவால் தப்பிச்சா என் பொண்ணு. எங்களையெல்லாம் பிடிச்சு தள்ளிட்டு ஓடிட்டான்..."

"உங்க மாப்ளை தப்பு மேல தப்பு பண்றாரு. காலம் முழுக்க ஜெயில்ல இருக்க ஆசைப்படுறார் போல இருக்கு... அவருக்கென்ன பைத்தியமா? ஏன் சார் இப்படி நடந்துக்கறார்? கொலைகாரன்கூட சந்தோஷமா இருக்க ஆசைப்படுற காலத்துல, இந்த ஆள் போக்கே புரியலையே... சரியான பைத்தியம்... "

– சப்–இன்ஸ்பெக்டரின் ஆவேசம் எல்லோரையுமே பிடித்தாட்டுகிறது.

சந்தோஷ் மனநோயாளியா என்ன?

மருத்துவமனை...

கால் நிறைய சேற்றுத் திப்பிகளோட தப்பி ஓடிவந்து மூச்சுக்காற்று முட்டும் களைப்போடு, டாக்டர் அவினாஷ் எதிரே தலை நிமிர்த்தினான் சந்தோஷ்... உதட்டோரமாய் ரத்த ஒழுகல்.

டாக்டரிடம் பதைப்பு...

"என்ன சந்தோஷ்... என்ன இது அலங்கோலம்? உங்க உடம்புக்கு

நீங்க ஓடவே கூடாதுன்னு சொல்லி இருக்கேனா... இல்லையா?"

டாக்டரின் கேள்வி முன் விரக்தியான சிரிப்பு சிரித்தான்.

"இப்ப நான் ஓடித்தான் தீரணும். இப்படி ஓடலைன்னா ரொம்ப பேர் வாழ்க்கை ஒழுங்காவே ஓடாது டாக்டர்."

அவன் பதிலால் டாக்டரிடம் திகைப்பு.

"முதல்ல வந்து 'பெட்'டுல படுங்க" என்று படுக்க வைத்து சுவாசத்தை சீர்படுத்தி, இடது புஜத்தில் 'இஞ்செக்ட்' செய்து அவன் படுக்கை அருகே நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அவனையே ஊன்றிக் கவனிக்கிறது அவரின் முகம்...

–அந்த முகத்தில் கவலை ரேகைகளின் கிளைகள்... கண்களில் ஊடுருவும் பார்வை...

"சந்தோஷ், நீங்க ஒரு பெரிய புதிர். மரணம் துரத்தும் மனுஷனா இருந்தும் அதுக்கு கவலைப்படாம, 'பெட்'ல இருக்க வேண்டிய நீங்க எப்பப் பார் ஓடறதும், நினைச்சா திரும்ப வர்றதும் கொஞ்சம்கூட சரியில்லை. இப்படியெல்லாம் நீங்க நடந்துகிட்டா... மாசக் கணக்குல இருக்கற உங்க வாழ்க்கை நாள் கணக்குல சுருங்கிடும்."

மிகுந்த கவலையோடு விவரிக்கிறார் டாக்டர்.

"சுருங்கட்டும் டாக்டர். அதான் எனக்கு வேணும்."

"இப்படியெல்லாம் சாகப் போற நோயாளிங்க விரக்தியில் பேசறது எனக்கு ஒண்ணும் புதுசு கிடையாது. ஆனா, இந்த மாதிரி கட்டத்துல மனசுல தைரியத்தோட பல நல்ல காரியங்கள்ல ஈடுபடணும்."

"நானும் ஈடுபட்டுட்டுதான் இருக்கேன் டாக்டர். அதெல்லாம் சரியானபடி நடந்துகிட்டுதான் இருக்கு..."

"எல்லாம் சரி... உங்க மனைவி யார்? நீங்க எங்க குடி இருக்கீங்கங்கற கேள்விக்கெல்லாம் பதிலே சொல்ல மாட்டேங்கிறீங்களே... ஏன்? நாளைக்கு ஒரு நல்லது– கெட்டதுன்னா நான் யார்கிட்ட தகவல் சொல்ல...?"

"யார்கிட்டேயும் நீங்க சொல்லக்கூடாது டாக்டர்..."

"அப்ப என்ன நீங்க அநாதையா?"

"அப்படித்தான்...!"

"சந்தோஷ் விரக்தியில் ஏதாவது உளறாதீங்க. உங்க குடும்பத்தாருக்கு உங்களோட முடிவு அதிர்ச்சியை தரும்கறதனால அப்படிச்

சொல்றீங்களா?"

"அதெல்லாம் இல்லை டாக்டர். நான் செத்துட்டது தெரிஞ்சா எல்லோரும் சந்தோஷத்தான்படுவாங்க. அவ்வளவு பெரிய பாவி."

"உங்க பேச்சை கேட்டா அப்படித் தெரியலையே...?"

"இப்பதான் டாக்டர் இப்படிப் பேசறேன். முன்னெல்லாம் என் பேச்சுக்கும், திமிருக்கும் பெரிய வித்தியாசம் கிடையாது. நான்தான் திமிர்... திமிர்தான் நான்.

இப்பதான் என் ரத்தத்துல நீங்க புற்றுநோயை கண்டுபிடிச்சிருக்கீங்க. இதுக்கு முந்தி என் ரத்தத்துல காமம்தான் இருந்தது. அது சீரழிச்ச பெண்களோட வாழ்க்கைக்கு கணக்கே கிடையாது. எனக்கு தினம் ஒரு பெண் வேணும். அவ விலைமாதாகவும் இருக்கக்கூடாது. அவ்வளவு பெரிய அயோக்கியன் நான்..."

"நிஜமாவா?"

"பொய் பேசற நேரமா டாக்டர், இது? வாழ்க்கை 'வாழ்வதற்கே! வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே'ன்னு வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்லி தப்பு பண்ணுவேன். உன் வரையில் வாழ்க்கை வாழ இல்லடான்னு ஆண்டவன் என்னை இப்படிப் பண்ணிட்டான்.

எல்லாம் என் கையிலன்னு நினைச்சேன். 'உயிர் மட்டும் என் கைலதான்'னு ஆண்டவன் சொல்லி என்னை அடக்கிட்டான். மரணத்தை நினைக்கற மனுஷன்தான் டாக்டர்... வாழ்க்கையில பாவத்துக்கு பயப்படறவன்.

ஆடி அடங்கும் வாழ்க்கையடா...

ஆறடி நிலமே சொந்தமடா!– என்ன ஒரு அற்புதமான பாட்டு, டாக்டர்..."

பேசிக்கொண்டே வந்த சந்தோஷ் அப்படியே ஒரு கட்டத்தில் இறுகி கூரையைப் பார்த்தபடி நிலைகுத்தி நிற்க ஆரம்பித்தான்.

கண்களில் மெல்ல ஈரச் சேர்க்கை.

அந்த புலி முகத்தில் இப்பொழுது அப்படியொரு பரிதாபக் களை. மனக்கண்ணில் கல்லூரிக் காட்சிகள்!

–இந்து நடுவில் வெள்ளைச் சேலையோடு ஓடி வருவது போல் ஒரு காட்சி.

"இல்ல இந்து... நீ கட்டாயம் நல்லபடி வாழணும். நான் உன்னை ஏமாத்தி கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டவன். என் மரணம் உன்னை

விதவையாக்கிடக்கூடாது. நீ நல்லபடி வாழணும் இந்து. பாவம் பாலு... அந்த நல்ல கவிஞனை அநியாயமா உன்னை விட்டுப் பிரிச்சுட்டேன். இனியாவது நீங்க சேர்ந்து வாழுங்க."

– அவன் உதட்டில் பினாத்தல். அவினாஷ் கவலையோடு அதை கேட்டுக்கொண்டு அவன் முன்னே ஜடம் போல் அமர்ந்திருந்தார்.

'யார் இந்த இந்து? மனைவியா...?'– கேள்வியில் நெளிந்தார். வாய்விட்டே கேட்டும்விட்டார்.

"இந்துங்கறது உங்க மனைவியா?"

"ஆமாம் டாக்டர். என் இந்து ஒரு நல்ல பெண். ஊர்ல இருக்கற பெண்களை எல்லாம் நான் அனுபவிச்சுகிட்டு திரிஞ்சப்பக்கூட திருத்தத்தான் முயற்சி செய்தா. என்னை வெறுக்கலை..."

"அது நம்ம நாட்டுப் பெண்களோட பண்பாடு சந்தோஷ்."

"அதே பண்பாடுதான் எனக்கு இப்ப இடைஞ்சல்."

"புரியலையே..."

"இந்து என் மரணத்துக்கு பிறகு அவளை உயிருக்கு உயிரா நேசிக்கற பாலுவோடு நல்வாழ்க்கை வாழணும் டாக்டர்."

"உங்க மனைவி இன்னொருத்தர் காதலியா?"

"இல்ல டாக்டர். முதல்ல இந்து, பாலுவோட காதலி. அப்புறம்தான் எனக்கு மனைவி."

"அதுக்கும், பண்பாட்டுக்கும் என்ன தொடர்பு...?"

"நான் புற்றுநோயால செத்துட்டா அவளும் செத்தாலும் செத்துருவா டாக்டர்."

"இல்ல, இல்ல... இது அதிகப்படியான கற்பனை."

"குறைந்தபட்சம் என் மரணத்துக்கு பிறகு விதவையாவது ஆவாளா இல்லையா?"

"ஆமா, அதுதானே நம்ம சாஸ்திரம்."

"இல்ல... அது கூடாது. அவ வாழணும். அவளை காதலித்த பாலுவோடு சேர்ந்து வாழணும்."

"இதை உங்க விருப்பமா சொல்லுங்க. அதை ஏற்றுக்கமாட்டாங்களா?"

"எந்த பெண், தன் கணவனோட இந்த மாதிரி விருப்பத்துக்கு மனது ஒப்பி சம்மதிப்பா?"

"அப்ப பேசாம விட்டுடுங்க..."

"முடியாது டாக்டர். நான் இந்துவை ரொம்ப சோதிச்சிட்டேன். அவ கட்டாயம் நல்லபடி வாழந்தாகணும்."

"இது நடக்கக்கூடிய காரியமா தெரியலை சந்தோஷ்."

"நடக்கும் டாக்டர். கட்டாயம் நடக்கும். நான் அப்படி நடந்துவிட்டு வரேன்... உலகத்திலேயே நான்தான் இப்ப என் மனைவிக்கு முதல் எதிரி."

"என்ன சொல்றீங்க?"

"நான் எதிரியானாதான் அவ நல்லபடி வாழ முடியும். ஒரு பரம சண்டாளனா மாறினாதான் என்னை நினைக்கக்கூட அவளுக்குப் பிடிக்காது. நான் அவ மனசைவிட்டு விலகினால்தான்... அந்த மனசுல வேற ஒருத்தனுக்கு இடம் கொடுக்க முடியும். அதுக்கு என்ன பண்ணனுமோ எல்லாம் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன் டாக்டர்."

"நிச்சயமா இது ரொம்ப வித்தியாசமான தியாகம்தான்."

"என் வரையில் வித்தியாசமான பரிகாரம்."

"தியாகமோ... பரிகாரமோ, உங்க எண்ணப்படி எல்லாம் நல்லபடி நடக்கட்டும்."

–அவினாஷ் பேசியபடி சந்தோஷின் கைகளைப் பற்றினார்.

"டாக்டர் ஒரு உண்மையை நான் இப்ப சொல்லப் போறேன். என்னை தப்பா நினைக்க மாட்டீங்களே...?"

–சந்தோஷிடம் கேவலாக கேள்வி.

"என்ன சந்தோஷ்?"

"நான் இப்ப போலீஸ் தேடற ஒரு கைதி. ஆறு மாச ஜெயில் தண்டனை கைதி. ஜெயிலுக்கு போயிட்டா சில காரியங்களை என்னால பண்ண முடியாது. ஜெயில்ல செத்தாலும் அது அனுதாபத்தை கொடுத்துடும்.

அசுரவதம் மாதிரி என் மரணம் நடக்கணும். 'ஒழிஞ்சது பீடை'ன்னு அவ நினைக்கணும். ஆகையால், தப்பி வந்திருக்கேன். தயவுசெய்து நான் சாகறவரை எனக்கு நீங்க அடைக்கலம் தரணும்..."

நிறையவே தயக்கம் அவருக்குள் உடனடியாக உருத் திரண்டாலும்,

அவினாஷின் கையைப் பற்றி ஆதரவு உண்டு என்பது போல் வருடிக் கொடுத்தார்.

விடிந்துவிட்டது.

விடியும் முன்னே முழித்து, குளித்து விளக்கேற்றி ஒரு புதிய பிறவி போல சமையல்கட்டில் 'பில்டரில்' காப்பி டிகாக்ஷன் இறக்கிகொண்டிருந்தாள் இந்து.

'ஒரு முரட்டுக் கணவனாய்– கொலை பாதகனாய் சந்தோஷ் இருப்பதாலும், தைரியமாக தப்பி வந்து கொலை முயற்சியில் வேறு ஈடுபட்டு தலைமறைவாக இருக்கின்ற காரணத்தாலும், இந்துவின் விவாகரத்தை சிறப்பு நீதிமன்றம் உடனடியாக ஊர்ஜிதப்படுத்தும்' என்று வக்கீல் சொன்னதற்கு ஏற்ப, இன்று கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டிய நாள்!

'நிச்சயம் இந்த 'ஸ்பெஷல்' கோர்ட்டு 'சக்சஸ்' பண்ணும். நம் நாட்டு நீதிமன்றங்களுக்கு, நிராதரவான பெண்கள் மேல் தனி கரிசனமே உண்டு. அதுலயும் இந்து நிலை ரொம்ப ரொம்ப பரிதாபம். ஆகையால் அவளுக்கு விவாகரத்து நிச்சயம்.

அந்த பெண்ணுக்கு மறுமணம்கற பாதுகாப்பு ரொம்ப ரொம்ப அவசியம்கற ஒரு விவாதம் போதும், இந்த வழக்கு ஜெயிக்க.'

காப்பி டிகாக்ஷனில் பாலை விட்டு வளாவும்போது, வக்கீலின் கருத்தில் அவள் மனம் இழைக்கிறது.

ஆசை ஆசையாக கட்டிக்கொண்ட தாலி, காக்கைப் பொன்போல் ஆகிவிட்டது. அடுத்த தாலியை தந்து வாழ்க்கை தரத் துடிப்பவன், அதோ அறையில்– படுக்கையில்...

கோவிந்தராஜன்கூட பெண்ணின் வாழ்க்கை விடிந்துவிட்ட மாதிரி நெடுநாட்களுக்கு பிறகு ஆனந்தமாய் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். நிம்மதியாய் இப்படித் தூங்கித்தான் எவ்வளவு நாளாகிவிட்டது!

இருவரையும் பார்த்தபடி காப்பியை உறிஞ்சுகிறாள் இந்து. விவாகரத்துகூட அவளுக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால், இன்னொரு தாலி... அதுதான் மனத்துக்கு இடையூறாகக் குடைகிறது. 'ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு தாலிதான் சரி' என்று ஆழ்மனதில் அசைக்க முடியாதபடி எண்ணம். அதுதான் பவித்ரம் என்று அது உரக்க சொல்வது போல் படுகிறது. அதே நேரம், 'நீ வாழ்ந்துவிடுவாயா... பார்க்கிறேன்' என்பது போல் அதட்டும் சொரூபத்துடன் சந்தோஷின்

முகம் விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

வாழ்க்கையில் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை ஏமாற்றியவன். பெண் ஜென்மமே ஏமாறப் பிறந்தது என்று கருதி முத்திரை குத்தின மாதிரி ஏமாற்றியவன். எவ்வளவு மன்னித்தும் திருந்தாமல், பெண் இனத்தையே சீரழித்துக்கொண்டிருந்தவன்... இவனையெல்லாமா மனிதனாகக் கருதி இன்னமும் பொருட்படுத்துவது? ச்சீய்...

இந்து, சந்தோஷை நினைத்து சங்கடப்பட்ட வேளை– பாலு எழுந்துவிட்டிருந்தான்.

காமம் கலக்காத அன்புக்கு அன்று வக்காலத்து வாங்கியவன்– இன்றும் அப்பழுக்கில்லாமல் அந்த கொள்கையில் வழுவாமல் இருக்கிறானே...!

ஆச்சரியத்தில் காப்பி தம்ளரை கையில் பிடித்தபடி அயர்ந்துதான் போகிறாள்.

பாலு அவளை சமீபித்து, "இந்து... இந்து" என உசுப்பினான். பிறகுதான் பிரக்ஞை தட்டியது. மீண்டவள், அவனை சற்று வெட்கத்துடன் பார்த்தாள்.

"காப்பி குடிக்கிறீங்களா?"– கேட்டாள்.

"உன் கையால கிடைக்க கொடுத்து வெச்சுருக்கணுமே...?"

"ஐஸெல்லாம் வேண்டாம். ஆமா, எப்படி பாலு... இவ்வளவுக்குப் பிறகும் உங்களால என்னை நேசிக்க முடியுது?"– பட்டென்று அந்த அதிகாலை வேளையில் அக்கேள்வியைக் கேட்டும்விட்டாள்.

"நீ தெரிஞ்சு ஒரு தப்பும் பண்ணலையே இந்து..."

"இருந்தாலும் இப்ப கன்னி இல்லை. வேற ஒருத்தன் கைபட்டவ..."

"நான் அந்த உடம்பை தொடவே போறது இல்ல. உன் மனதைதான் காதலிக்கிறேன். ஊருக்கும், உன் உள்ளத்துக்கும்தான் புருஷன். உன் உடம்புக்கு இல்ல இந்து. நீ உறுத்தல் இல்லாம தாலி கட்டிக்கலாம்."

–பாலுவின் அந்த பதிலால் அப்படியே அவன் காலில் விழுகிறது அவள் தேகம். கண்களில் பெருகும் கண்ணீர் அவன் காலை நனைக்கிறது.

"பாலு, என் மன உறுத்தலை தெரிஞ்சு– என்ன அழகா பிரச்சினையை எடுத்து விட்டுட்டீங்க! நான்கூட கொஞ்சம்

புண்ணியம் பண்ணி இருக்கேன் பாலு..."

–உறங்குவது போல் நடிக்கும் கோவிந்தராஜன், இந்தப் பேச்சை எல்லாம் படுத்தபடியே கேட்டு நெகிழ்ந்துபோனார்.

சிறப்பு நீதிமன்றம்– விவாகரத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திய அதே நாளில்– பதிவாளர் அலுவலகத்தில் இந்துவும், பாலுவும் மாலை மாற்றிக்கொள்ள– திருமண பதிவாளர் முகத்தில் செயற்கரிய செயல் ஒன்றை செய்தது போல் ஒரு பரவசம்.

கோவிந்தராஜனும், சுற்றமும் கண்களில் நீர் கசிய வாழ்த்துகின்றார்கள். சுற்றிலும் அளவான போலீஸ் வட்டம் வேறு!

தப்பிச்சென்ற சந்தோஷ் இன்னமும் பிடிபடவில்லை.ஒருக்கால் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கல்யாணத்தை கலைக்க வரக்கூடும் என்கிற யூகம் போலீஸ் நெற்றிகளில்...

சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறார்கள். கோவிந்தராஜனிடம் பதற்றம்.

"சார், அவன் இங்க வந்து– என் பெண் பார்த்தா திரும்ப ரொம்ப 'அப்செட்' ஆகிடுவா. அவ வாழ்க்கை திரும்ப மலர ஆரம்பிச்சிருக்கற நேரம் இது. அந்த சனியன் எப்பவும் இவ வாழ்க்கையில குறுக்கிடவே கூடாது..."

–ஒரு பெரிய போலீஸ் அதிகாரியிடம் காதோடு காதாக பதறுகிறது அவர் குரல்.

"கவலைப்படாதீங்க. குறைந்தபட்சம் அஞ்சாறு வருடத்துக்கு அவன் வெளியே வரவே முடியாது. எப்படியும் பிடிச்சுருவோம். உங்க பெண்ணையும், மாப்பிள்ளையையும் வடக்கே எங்கேயாவது ஒரு ஊர்ல 'செட்டில்' பண்ணிடுங்க. இந்த சூழ்நிலையில இருந்தாத்தான் அவங்களுக்கு பழைய ஞாபகமெல்லாம் வரும்."

–அவர் ஆறுதல் சொல்கிறார். சுற்றிலும் கைகுலுக்கல்கள்... பரஸ்பரங்கள்... வாழ்த்துப் பரிமாறல்கள், மாபெரும் 'கேக்' துண்டுகளின் விநியோகங்கள் என்று சூழ்நிலை தடபுடலாக கலகலத்துக்கொண்டிருக்கிறது. வெளியே ஊட்டியைக் குறி வைத்த அலங்கார கார்.

தேவதை அலங்காரத்துடன் அதில் இந்து ஏறிக்கொள்ள, பாலு பின்தொடர்ந்தான்.

முன் இருக்கையில் கோவிந்தராஜனும் தொற்றிக்கொண்டார்.

டிரைவர் லாவகமாக இயக்க, நட்பும்– உறவும் கையசைத்து விடை கொடுக்க, அந்த மலர்ப் பந்தல் கார் வேகமெடுக்க தொங்கியது.

"டிரைவர்! என்னை மெயின் பஜார்ல இறக்கிவிட்டுடு. ஜாக்கிரதையா பார்த்துப் போகணும்..."–காருக்குள் கோவிந்தராஜனின் கட்டளைக்கு இணைக்கமாக தலையசைத்தான் டிரைவர்.

'ஹேவ் எ நைஸ் ஹனிமூன் பாலு...'–என்று கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் கசிய கோவிந்தராஜன், பாலு பக்கம் திரும்பினார்.

"நன்றி..." இது பாலு.

இந்துவிடம் எந்த உணர்வும் இல்லை. அவளிடம் இயல்பான சகஜநிலை திரும்ப அநேகமாக சில காலம் ஆகலாம். பாலு அதுவரை காத்திருக்க தயார்தான்.

உறுத்தலில்லாத உறவுதான் நல்லுறவு. இது தெரிந்தவன் பாலு. திடீரென்று கார் 'பிரேக்' அடித்து நிற்க, உள்ளிருந்து இந்து எட்டி வெளியே பார்க்க– சாலையில் மிக மெள்ள ஒரு சவ ஊர்வலத்தின் குறுக்கீடு.

'டாக்டர்! நான் செத்தா என்னை நல்லபடி அடக்கம் பண்ணிருங்க. யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். நான் காணாம போயிட்ட ஒருத்தன். காலத்தோட கலந்துட்டவன். இந்தாங்க ஒரு லட்சம்! உங்க 'டிஸ்பென்சரி'க்கு என்னோட கட்டணம், நன்கொடை. போலீஸ் கைதின்னு விசாரணைன்னு எல்லாம் போயிடாதீங்க. நான் இப்படி சாகப் போறது உலகத்துக்குத் தெரியவே கூடாது'– விடாப்பிடியாக தன் பின்புலத்தை கூற மறுத்து பணத்தை அவினாஷின் கைகளில் தந்துவிட்டு உயிரையும் விட்டிருந்தான் சந்தோஷ்!

அந்த வாக்குறுதியை செயல்படுத்தும் விதமாக சவ ஊர்வலத்தின் முன்னாலே அவர் சென்றுகொண்டிருக்கிறார். பாடையில்– துணியில் மூடப்பட்ட அவன் பிரேதம்.

"இப்படி வெளியே கிளம்பும்போது, பிணம் குறுக்கே போனா ரொம்ப நல்லது..."

–காருக்குள் கோவிந்தராஜன் சிலாகிக்கிறார். வெளியே டாக்டர் அவினாஷ்கூட... இந்து– பாலுவின் அலங்கார காரை பார்க்கிறார்.

காரின் முன் கண்ணாடியில் தென்பட்ட சந்தனக் குழம்பால் எழுதப்பட்ட 'இந்து வெட்ஸ் பாலு' என்கிற வாசகம் அவரை ஒரு

விநாடி சுண்டி இழுத்தது.

சந்தோஷ் சாகும் முன் புலம்பிய பெயர்கள்.

'ஒருவேளை இந்த இந்துதானா சந்தோஷின் முன்னாள் மனைவி?'– கேள்வி மண்டையைப் பிய்க்க... திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி நடந்தார்.

அந்த காரும் குறுக்கீட்டை கடந்து வேகமாக சமுத்திரத்தில் கலக்கத் தொடங்கியது.

'ஒரு போலீஸ் கைதியின் மரணத்துக்கும், அடக்கத்துக்கும் தன்னிச்சையாக துணை போகின்றோமே!' என்கிற உறுத்தலையும் மீறி மனதில் இப்பொழுது அவருக்குள் துளி பரவசம்.

சந்தோஷின் ஆன்மா இனி சாந்தியடையும் என்பது போல் ஒரு உள்ளுணர்வு.

இதற்குள் இடுகாடும் வந்திருந்தது.

பிணத்தை புதைப்பதற்காக குழியில் இறங்கி சந்தோஷின் சடலத்தை கிடத்தும்போதுதான் அவன் உள்ளங்கைகளை எதார்த்தமாக கவனித்தார் அவினாஷ்.

'இந்து– பாலு மணவாழ்வுக்கு இதயப்பூர்வ வாழ்த்துகள்.'

'ஸ்கெட்ச்' பேனாவில் தென்பட்ட அந்த வாழ்த்து வாசகங்களைப் பார்த்தவுடன் அதுவரை க்ண்ணீரைச் சிந்தியிராத அவரது விழிகள் அருவி போல கொட்ட ஆரம்பித்தன.

மானுட அன்பின் புதிய பரிமாணம் ஒன்றை தரிசனம் செய்த நெகிழ்ச்சியில் பேச்சு மூச்சே அற்றுப் போகத் தொடங்கியது.

(முற்றும்)

அறிவுப் போட்டி – 661

2 பேருக்கு தலா ரூ.500 பரிசு

'ராணி முத்து' அறிவுப்போட்டி 661 – ல் 2 பேர் சரியான விடை எழுதி இருந்தார்கள். பரிசுத்தொகை ரூ. 1000, ஆளுக்கு ரூ.500 வீதம் வழங்கப்படுகிறது.

சரியான விடை: (1) பித்தளை (2) திருவண்ணாமலை